Apríl 2013, byt policajného vyšetrovateľa Filipa Simona, Alkena

Filip sa vrátil domov z práce a po náročnom dni sa chystal do sprchy. Jediná, kto ho doma privítala, bola jeho sučka. Veľká čierna kopa chlpov s dobrosrdečnými očami, ktorú obvykle volal Kráska. Prišla k nemu, poobšmietala sa okolo neho a znova sa vrátila na svoje miesto. Práve otváral dvere do kúpeľne, keď mu zazvonil mobil. Zavrčal a sklamane pozrel na Krásku.

„Ani nevieš, ako ti závidím, že nemáš telefón. Áno, počúvam, Sabina. Dúfam, že je to dôležité," ozval sa do telefónu. Znudený výraz sa mu zmenil na vážny a zvraštil obočie. Znepokojene počúval a napokon si pošúchal čelo a unavené oči.

„Dobre. Hneď som tam."

Položil telefón a povzdychol si. Zastrčil si košeľu späť do nohavíc, obliekol si sako a zamieril ku dverám. Keď sa obúval, oslovil svojho psa.

„Kráska, neviem, kedy sa vrátim. Nie že si tu urobíš párty bezo mňa," upozornil ju a zavrel za sebou dvere. Cestou zvažoval, prečo to nemohlo počkať do rána alebo to Sabina nevyriešila sama. Nebola predsa začiatočníčka.

Keď dorazil na stanicu, čakala ho vo dverách jeho kancelárie.

„Tak o čo ide?" spýtal sa jej.

„Pozri sa sám a uvidíš."

Sabina mala vážnu tvár a napriek tomu, že ju Filip poznal ako vlastnú dlaň, nevedel z nej nič vyčítať. Nazrel do vlastnej kancelárie a zarazene pozrel späť na Sabinu. Vnútri sedela asi tridsaťročná žena s dieťaťom na rukách. Bola roztrasená, uplakaná a očividne unavená.

„Prečo sedí v mojej kancelárii a nie v nemocnici?"

„Nechce ísť do nemocnice. Horšie na tom je, že nám nevie nič súvislé povedať. Je v šoku."

„Stále to nevysvetľuje, prečo je v mojej kancelárii. A navyše, máme tu predsa ľudí na takéto prípady."

„To máme. Ale ty si aj tak najlepší a navyše povedala tvoje meno."

To Filipa prekvapilo ešte viac a zadíval sa na ženu v jeho pracovni.

-Nepoznám ju.

„Ale ona teba asi áno. Mal by si ísť za ňou. Je tu už vyše hodiny."

Ustarostene na neho pozrela Sabina, ktorej pohľad bol tentoraz úplne jasný: Choď už dnu, lebo ťa tam dotlačím. Filip jej prikývol a vošiel dnu. Sadol si oproti tej žene a predstavil sa.

„Dobrý večer. Som Filip Simon. Chceli ste so mnou hovoriť?“

Žena na neho s nádejou pozrela.

„Vy ste pán Simon?“

„Áno. A vy ste?“

„Rebeka. Rebeka Lenzová.“

To meno Filipa zaskočilo. Už roky ho totiž nepočul. Rebeka sa chvela na celom tele a hľadela na stôl pred sebou.

„Dobre, Rebeka. Poviete mi, čo sa stalo?“

Roztriasla sa však ešte viac a začala plakať. Rýchlo si však utrela slzy a chcela prehovoriť, no vzlykanie jej v tom bránilo.

„To je v poriadku,“ povedal Filip pokojne a podal jej vreckovky.

„Nechám vám priniesť trochu vody a kávu.“

Prekvapene naňho pozrela a nebadane prikývla.

„A pre dieťa? Nechám niečo priniesť aj jemu?“

Iba pokrútila hlavou. Filip naznačil, aby mu priniesli dve kávy a vodu. Znova si sadol oproti Rebeke a sledoval ju. Dieťa v jej náručí pokojne spalo.

„Vravel, že budete pozorný.“

„Kto?“ spýtal sa jej zaskočene.

„Môj manžel. Poslal ma za vami.“

Filip spozornel.

„Kto je váš manžel?“ spýtal sa jej.

„Sebastian Lenz.“

Filipovi to takmer vyrazilo dych, no nepovedal nič. V tej chvíli sa otvorili dvere a Sabina vošla dnu. Priniesla im kávu a vodu. Okamžite zbadala Filipov výraz, no nechcela sa nič pýtať.

„Ďakujem.“

Poďakoval jej s ešte stále zaskočeným hlasom a znova sa venoval Rebeke. V hlave sa mu miešali myšlienky. Chcel vedieť, čo sa stalo, a tak pokračoval:

„Poviete mi, čo sa stalo? Prečo vás Bastian poslal za mnou?“

„Neviem. Keď som sa dnes vrátila s Ninkou z prechádzky, nebol doma. Myslela som si, že ho zavolali do nemocnice, pre niečo naliehavé, ale potom som našla na stole odkaz. Bolo na ňom vaše meno a adresa, kde pracujete. A že mi pomôžete. Doslova napísal, že sa o mňa postaráte, ale naozaj netuším, ako to myslel. Po chvíli sa nám niekto začal dobíjať do domu. Zľakla som sa. Vzala som Ninu a vybehla cez zadné dvere.“

„Videli ste ich? Viete, kto by to mohol byť?“

„Nie. Pokúšala som sa čo najskôr dostať z domu. Robili strašný krik. Zdalo sa, že hľadali Bastiana.“

„Videli vás?“

„Neviem. Možno ma zbadali, ale nikoho som za sebou nevidela. Vbehla som do vedľajšej uličky a potom som prišla sem. Nevzala som si nič, ani doklady, ani peniaze, takže pešo mi cesta sem trvala takmer dve hodiny.“

„Dobre, niekoho pošleme do vášho domu.“

Cez okno čosi naznačil Sabine, ktorá už volala tím expertov do Rebekinho domu. Rozumeli si veľmi dobre aj bez zbytočných slov.

„Bolo by dobré, keby ste šli aj vy. Aspoň by ste nám povedali, či niečo zmizlo. A vezmete si, čo potrebujete.“

„Prečo?“

„Nemôžete tam zostať.“

„Ale ja nemám kam ísť.“

„Ale máte. Pôjdete ku mne. Dúfam, že nemáte alergiu na psov. Jedného mám totiž doma.“

Rebeka na neho zaskočene hľadela.

„Nemôžem ísť k vám.“

Filip na ňu začudovane pozrel.

„Prečo nie?“

„Čo vaša rodina?“

„Verte mi, jediný, kto je u mňa doma, je môj pes. A navyše vás za mnou poslal Bast. Nemôžem vás nechať len tak. Postarám sa o vás.“

„Odkiaľ poznáte Bastiana? Iba veľmi blízki priatelia mu hovoria Bast a myslím, že som zatiaľ nikoho z jeho známych nepočula oslovovať ho takto a navyše tak prirodzene.“

„To je dlhý príbeh. Pôjdeme teraz k vám a potom vás vezmem k sebe. Tam budete v bezpečí.“

Pri dverách stála Sabina, ktorá mala znova ten nečitateľný a trocha pátravý pohľad.

„Čo?“

Zastavil sa pri nej a spýtal sa jej, pretože videl kopu otázok v jej očiach.

„Čo to bolo? Myslím, ten tvoj výraz, keď som vošla.“

„Sabina, bol tu niekto s tebou?“

„Nie. Ale museli sme spísať zápisnicu, keď prišla. Veľa jej nie je, ale je tam, že prišla za tebou.“

„Urobíš pre mňa niečo?“

„Filip!“

„Prosím. Je to dôležité.“

„Čo to bude tentoraz?“

„Dostaň odtiaľ moje meno. Ak nás nikto nepočúval, bude to v poriadku.“

Sabinu to prekvapilo. Čakala niečo horšie. Nebolo to totiž prvý raz, čo ju Filip o čosi podobné žiadal.

„To je všetko?“

„Samozrejme, že nie.“

Odtiahol sa od nej a potom pokračoval nahlas. -Pošlem ti všetko, čo nájdeme u pani Lenzovej a ty z toho vytiahneš všetko, čo sa dá. Aj to, čo sa nedá. Všetky stretnutia, obedy, tajné schôdzky. A potom mi prosím, zavolaj.

„Tak ako vždy.“

„Presne, tak ako vždy. Ale opatrne. A ešte niečo. Nespúšťaj pátranie.“

„Filip, o čo ide?“

„To neviem. Možno o nič a možno o veľa. Zisti, čo sa dá. Na čom v poslednom čase pracovala pani Lenzová a jej muž. Sebastian Lenz.“

„Trocha ma desíš.“

Filipova tvár zvážnela.

„Zisti to, prosím. A Sabina, dávaj si pozor. Myslím to vážne.“

Potľapkal ju po ramene a šiel za Rebekou, ktorá ho čakala obďaleč. Viedol ju dole k autu. Nina akoby zázrakom pokojne spala v matkinom náručí a vôbec jej nevadili zvuky okolia, ani hlasy okolo nej. Aj Rebeka sa trocha upokojila. Ak Filip niečo skutočne vedel, bola to práve práca s ľuďmi. Vedel, ako s nimi zaobchádzať, aby ich

nevyľakal a dozvedel sa, čo potrebuje. To, čo mu Rebeka zatiaľ povedala, však stále nestačilo, a tak jej v aute položil ešte zopár otázok.

„Rebeka, neviete, kto to mohol byť? Tí ľudia, alebo čo mohli hľadať?“

„Nie. Vôbec netuším, čo mohli chcieť nájsť.“

„A čo Bastian? Nebol v poslednom čase iný? Nestalo sa niečo nezvyčajné? Niečo, čo ho vyviedlo z miery?“

Vedel, že Bastian by doma nič nepovedal, ale dúfal, že jeho žena by si všimla, ak by nebol vo svojej koži. Vzdychla si a pokúšala sa spomenúť na niečo nezvyčajné.

„Nie. Ani nie. Zdal sa trocha unavenejší, ale odkedy máme Ninku, je to iné. Chystal sa s priateľmi na chatu. Na ryby. Zdalo sa mi to ako dobrý nápad. Celé tehotenstvo bol so mnou doma a okrem práce nikam nechodil.“

Filip nebadane prikývol a sústredil sa na cestu. Nájsť jej dom nebol problém, pretože pred ním stálo už zopár policajných áut so zapnutými majákmi.

„Tak na ryby. Neviete, kde sa mali stretnúť?“

„Nie, ale dosť často si kvôli tomu telefonovali. Brali to zrejme veľmi vážne.“

Filip sa pousmial.

„To áno. Loviť ryby bola pre neho vždy vážna vec.“

Jeho pohľad prezrádzal mnohé spomienky na čas, keď spoznal Bastiana. Trocha sa otriasol, akoby chcel zahnať myšlienky, ktoré sa mu vkrádali do mysle a zaparkoval kúsok od domu. Polícia ich hneď zastavila, ale Filip vytiahol svoj preukaz a požiadal ich, aby ich pustili dovnútra. Zastavil hneď aj jedného z kolegov, ktorý bol v dome.

„Čo ste zistili?“

Spýtal sa ho.

„Keď sme prišli, dom bol hore nohami. Niekto tu zanechal poriadnu spúšť.“

Filip sa otočil späť k Rebeke.

„Rebeka, vedeli by ste aspoň zbežne povedať, čo chýba?“

„Počítače. Môj aj Bastianov.“

„Niečo iné?“

Vošla do Bastianovej pracovne a chcela otvoriť zásuvku v stole, no Filip ju zastavil a požiadal kolegu, aby to urobil.

„Jeho papiere. Mal tu svoje dokumenty. Neviem presne, čo v nich bolo. Myslela som si, že sú to záznamy pacientov, ktoré si potreboval preštudovať. Nič tu nie je.“

Filip si sťažka povzdychol.

„Dobre. Kolega pôjde s vami a vezmite si, čo potrebujete aj z detskej izby. Ostatné môžeme kúpiť cestou. Čokoľvek budete potrebovať.“

On zostal v Bastianovej pracovni a obzeral sa po neporiadku, ktorý tam zostal.

„Mal váš manžel aj inú pracovňu okrem tejto?“ zakričal na ňu do vedľajšej izby.

„Nie. Všetko mal tam.“

„Hm... Vďaka.“

A potom si len sám pre seba mrmlal.

„Do čoho si sa to namočil, Bast?“

Nakoniec si všimol na poličke medzi šnúrkami, slúchadlami a papierikmi prsteň. Vzal ho a podal kolegovi.

„Dajte to, prosím, Sabine. Ona bude vedieť, čo s tým.“

Ten naňho nechápavo pozrel, no skôr, než sa stihol niečo spýtať, Filip bol už vedľa Rebeky, ktorá práve vychádzala z detskej izby aj s vecami.

„Máte všetko?“

„Dúfam, že áno.“

„Výborne. Dajte, vezmem vám to.“

Vzal jej z rúk tašku s vecami a smerovali späť k autu. Filip bol zahĺbený do vlastných myšlienok, iba kde-tu pozrel na Rebeku a spiacu Ninku.

„Ako dobre poznáte Bastiana?“

Spýtala sa ho po chvíľke jazdy. Nevedel, čo jej má na to odpovedať. Bastiana poznal ako vlastnú dlaň, no za posledné roky o jeho živote vedel málo.

„Je to zložité.“

„Viete, čo sa stalo? Kde by mohol byť?“

„Nie. Nedáva to zmysel. Netuším, kam mohol zmiznúť.“

„Myslíte, že ušiel?“

„Čo ste to povedali?!“ skríkla naňho so slzami v očiach.

„Nie, nie. Tak som to nemyslel. Sebastian by nikdy neušiel od vás. To nebol nikdy jeho štýl. Myslel som skôr, či potreboval odísť, pretože sa dialo niečo, čo by vás mohlo ohroziť a tak obrátil pozornosť na seba.“

„Kto ste?“

„Iba miestny policajný vyšetrovateľ. To je všetko.“

„Tomu mám veriť? Kým ste v skutočnosti?“

„Človekom, ktorý sa snaží robiť svoju prácu najlepšie ako vie.“

„Myslím, že pracujete aj nad rámec svojich povinností. Ale to som nemyslela. Ste záhadný muž. Rovnako ako Bastian...“

Filip jej na to nič nepovedal. O pár minút už boli pri jeho dome.

„Už sme tu. To je môj dom.“

Otvoril jej dvere na aute a vzal veci. Keď odomkol, zostala stáť medzi dverami a chvíľu sa obzerala. Potom ho pomaly nasledovala ďalej. Nemal veľa nábytku, no interiér bol vkusne a útulne zariadený. A Filip do neho úplne zapadal. Bol to vysoký muž s ostrými črtami tváre, zvyčajne trocha zarastený, s neposlušnými vlasmi, ktoré si nikdy nevedel poriadne učesať. Neboli dlhé, mali možno tri centimetre, no takmer každý z nich stál inak.

„Cíťte sa tu ako doma. Ukážem vám izbu.“

Zaviedol ju na poschodie do voľnej izby. Nebola príliš veľká, ale pôsobila prívetivo a domácky.

„Prosím. Dúfam, že vám to na chvíľu, kým sa to vyrieši, bude stačiť.“

„Určite áno. Ďakujem. Je to od vás veľmi milé.“

„Žiadny problém. Dáte si niečo? Alebo vám s niečím pomôžem?“

„Uložím Ninku a mohla by som sa, prosím, osprchovať?“

„Samozrejme. Kúpeľňa s toaletou je na konci chodby vľavo.“

„Ešte raz vďaka.“

„Keby ste čokoľvek potrebovali, som dole.“

Prisvedčila mu a pousmiala sa. Filip sa vrátil dole, kde mal okrem kuchyne a izby aj pracovňu. Sadol si k počítaču a zapol ho. Kráska ho šťuchla vlhkým ňufákom. Iba spustil ruku a pohladil ju. No ona ho znova šťuchla.

„Prepáč, Kráska. Takmer som na teba zabudol.“

Čierna hŕba chlpov sa na neho uprene dívala.

„Už idem.“

Zvesil vodítko a čakal, že ho Linda, ako sa oficiálne volala, stiahne dolu schodmi závratnou rýchlosťou, len čo otvorí dvere. Tá sa však vybrala do kuchyne. Filip ju prekvapane nasledoval. Linda mala v miske čerstvú vodu, bola najedená a zdalo sa, že ju niekto vyvenčil. Nechápavo sa obzeral vo vlastnej kuchyni. Pohľad mu padol na stôl, kde ležal lístok s odkazom: Neskús flirtovať s mojou ženou! Poznám ťa! Dúfam, že si ho našiel a spoznal. A určite zistíš, že som musel...

„Hm... Spoznal. Ale čo si musel, Sebastian?“

Znova si mrmlal sám pre seba, keď si prečítal odkaz, ktorý mu tam nechal Sebastian. Urobil si kávu a vrátil sa naspäť k počítaču. Vôbec ho neprekvapilo, že sa mu Sebastian vlastne vlámal do bytu bez toho, aby si to všimol, vyvenčil mu psa, nakŕmil ju a ešte jej aj vymenil vodu. Sebastian sa vedel pohybovať ako duch, keď potreboval. Po chvíli mu volala Sabina.

„NFC prsteň. Skvelá vecička, ale jeho obsah absolútne nedáva zmysel, je to len samá šifra a heslo. Obávam sa, že s tým veľa neurobím.“

„Urobíš, Sabina. Som si istý, že na to prídeš.“

„Potrebujem viac informácií. Nič iné sa tam nenašlo?“

„Netuším, čo ti pomôže, ale vezmi si všetko, čo chceš. Celý dôkazový materiál je tvoj. Hraj sa.“

„Čo budeš robiť ty?“

Spýtala sa ho Sabina. Filip sa iba usmial a rozlúčil sa s ňou.

„Maj sa pekne, Sabina. A keď niečo budeš mať, zavolaj mi. Neposielaj mi to na mail. Ahoj.“

A položil. Sabina zavrčala a pokračovala v práci. Bola presne ten typ človeka, ktorý keď si niečo zaumieni, ide za tým a nakoniec to aj dosiahne. Výzorovo pôsobila veľmi krehko, akoby ju mal zlomiť aj najslabší závan vetra, pretože bola nízka a útla, no zniesla viac, než by ktokoľvek tipoval. Po piatich rokoch práce s Filipom si zvykla, že jej len máločo povie a chce vedieť všetko, zvyčajne aj to, čo nie je. Nevadilo jej to. Posúvalo ju to dopredu a navyše, mala rada svoju prácu. A svojím spôsobom aj Filipa s jeho tajnostkárskym správaním. Pracovala s ním, odkedy prišiel na oddelenie. Vedelo sa o ňom iba málo a ako Sabina neskôr zistila, všetky jeho spisy boli tajné a zapečatené. Pohádali sa hneď v prvý deň, keď sa stretli.

September 2008, Vyšetrovací úrad, Alkena

„Teší ma. Som Filip Simon. Viem, že sa netešíte, že máte nového partnera, ale uľahčíme si to. Vy urobíte, čo vám poviem a budeme vychádzať.“

Predstavil sa jej, keď sa objavil v prvý deň ráno na oddelení. Ani ju nepustil k slovu a akoby ho už vôbec nezaujímalo jej meno, otočil sa a kráčal preč. Toto pravidlo považoval za hotovú vec a ani vo sne ho nenapadlo, že by mohla niečo namietať.

„Tak moment!“

Okríkla ho Sabina. Všetci naokolo stíchli a Filip sa zastavil. Nenápadne sa uškrnul, kým jej bol chrbtom a potom sa s vážnou tvárou otočil späť k nej. A ona pokračovala.

„Vy ste tu nový a mne je úplne jedno, kde ste pracovali predtým a ako to tam fungovalo, ale tu vediem tento tím ja a som najlepšia v tom, čo robím. A už vôbec si od vás nenechám rozkazovať!“

Prišiel bližšie k nej a uprene sa na ňu pozrel.

„Preto som si vás vybral.“

Sabina na neho zarazene hľadela.

„Pretože si nenechám rozkazovať?“

„Nie. Pretože ste najlepšia.“

Znova sa jej otočil chrbtom a odkráčal preč. Zostala stáť ako obarená.

Napriek tomu, že si za tie roky skutočne dôverovali, jej Filip nikdy nepovedal o svojej minulosti. A tak si to zistila sama. Chcela vedieť, kto je muž, ktorému pri službe zveruje život. Všetky stopy však končili v čase, keď mal dvadsaťsedem rokov a pracoval ako policajný vyjednávač. Ďalej pokračovali až keď sa objavil na ich oddelení o tri roky neskôr. V tom medziobdobí po ňom nebolo ani stopy. Akoby tri roky vôbec neexistoval.

Filip dopil kávu a šiel sa pozrieť za Rebekou, či je v poriadku a niečo nepotrebuje. Zľahka zaklopal na dvere, aby nezobudil Ninku. Rebeka mu hneď otvorila.

„Prepáčte, dúfam, že som vás nezobudil. Potrebujem si ísť ešte niečo zariadiť, ale tu ste v bezpečí. Dole je môj pes. Ak by sa niekto chcel dostať dnu, bude štekať. Je vycvičená. A tu je na mňa číslo. Nič vám tu nehrozí, ale ak budete niečo potrebovať, alebo by sa vám niečo nezdalo, zavolajte mi.“

Podal jej vizitku s telefónnym číslom.

„Ďakujem. Sme v poriadku. A nezobudili ste ma. Nie som si istá, či sa mi vôbec podarí zaspať.“

„V kúpeľni v skrinke nájdete lieky na spanie, ak chcete. A dolu v obývačke je televízor, nejaké filmy a tiež knihy. Čokoľvek potrebujete, vezmite si. Chladnička je vám plne k dispozícii a niečo tvrdšie nájdete v bare.“

Usmial sa na ňu.

„To je od vás milé. Ešte raz ďakujem. Možno sa pozriem na tie knihy.“

„Skúste si oddýchnuť. Ráno sa uvidíme. Dobrú noc.“

„Dobrú noc.“

Rozlúčili sa a Filip sa vydal do nočných ulíc. Vošiel do jedného z barov v centre mesta a sadol si k pultu. Napriek tomu, že bolo okolo pol jedenástej, bol bar takmer prázdny.

Iba kde tu posedávali malé skupinky. Nebol veľmi známy a vedela o ňom iba určitá skupina ľudí, ktorí sa tu stretávali. Okrem toho, nikoho veľmi nelákalo vstúpiť do baru s názvom Močiar.

„Ale, ale. To sú k nám dnes hostia. Dávno som ťa nevidel. Čo ťa privádza do týchto temných vôd?“

Spýtal sa ho barman, keď ho tam uvidel sedieť.

„Temné časy.“

Barmana to zjavne neprekvapilo a nalieval mu škótsku.

„Už som sa bál, že neprídeš. Kadečo sa povráva.“

„Vždy sa niečo povráva.“

Povedal mu Filip a odpil si z pohára.

„Ale keď sa asi dvadsať ľudí z rôznych oblastí, kde sú kapacitami, odrazu stratí a v rovnakom čase sa začne objednávať jedlo pre starý hotel Pri jazere, neveští to nič dobré.“

„Odplával tam aj náš Úhor?“

„To netuším. Zoznam hostí som nevidel. Prečo sa pýtaš?“

„Zmizol. Zostal po ňom iba rozhádzaný dom a jeho vystrašená žena s dieťaťom.“

„To neznie dobre.“

Povedal vážne barman. Filip mu iba jemne prikývol.

„V akých vodách zasa plával?“

„V nebezpečných.“

„Ale nemám doma jeho vdovu, však?“

„Zatiaľ nie. O tom by som vedel.“

„Takže znova Rybolov?“

„Vyzerá to tak.“

„Vďaka, Tobi.“

Nalial do seba zvyšok whisky a pobral sa preč.

„Maj sa. A príď aj častejšie.“

Zavolal za ním barman, keď odchádzal.

Filip sa pobral ďalej ulicou a zastal pri dverách miestneho nevestinca. Zapálil si cigaretu a oprel sa o stenu vedľa dverí. Onedlho z nich vyšiel muž v klobúku a dlhom čiernom kabáte. Prešiel popri Filipovi bez povšimnutia.

„Nájdi si ženu.“

Povedal mu Filip. Muž zastal a pousmial sa.

„Tu ich je vcelku dosť a doma ma otravovať nemusia. Kde sa tu berieš, človeče?“

Pomaly sa otočil a kráčal späť k Filipovi.

„Amato, rád ťa vidím. Spomínam na staré časy.“

„Chceš pomôcť so spomienkami, alebo chceš radšej zabudnúť?“

„Vedel som, že na teba sa môžem spoľahnúť.“

„Tak poďme ku mne. Tu je veľa rušivých elementov.“

Amato bol talianskeho pôvodu a na svoje korene bol veľmi hrdý. Nebýval ďaleko a zo zásady chodieval pešo. Tak sa spolu s Filipom prešli k nemu domov.

„Čo ti nalejem?“

Spýtal sa ho.

„Dám si iba pivo.“

„Ó, ty nekultúrne zviera. Ešteže nejaké mám. Tak hovor. Čo je s tebou? Kde teraz pracuješ?“

„Robím vyšetrovateľa na policajnom oddelení.“

„Žartuješ, však?“

Vyprskol Amato a oprel sa vo svojom kresle.

„Myslím to vážne. Som tam odkedy ma odvolali z projektu.“

„Vedia, kto si?“

„Prosím ťa. Nikto sa v tom nechce hrabať. Radšej si držia odstup, čo mi vlastne vyhovuje. Iba moja kolegyňa sa pokúša vypátrať, kto som.“

„Darí sa jej?“

„Je dobrá. Myslím, že onedlho zistí viac než ktokoľvek iný.“

„Nebojíš sa toho?“

„Nie. Ak sa do toho pustila, zrejme počíta s najhorším a zatiaľ som nezbadal žiadnu zmenu, aspoň čo sa týka nášho pracovného vzťahu.“

„Iba pracovného?“

„Má priateľa. Fajn chlapík. Myslím, že im to vydrží.“

„Ale ona asi nebude dôvod tvojej návštevy.“

„Nie. Privádza ma za tebou iná žena. Žena, ktorej zmizol manžel a niekto jej prevrátil dom naruby. A hotel Pri jazere je vraj znova obývaný novými ľuďmi.“

Muž teraz iba v čiernej košeli a nohaviciach od obleku, ktorý stál viac než Filipove štyri výplaty, si odpil z Nebbiolo Barbaresco DOCG "Bric Ronchi" 2004 a nahol sa späť k Filipovi.

„Ako vidím, správy sa šíria rýchlo. Aj ja som o tom počul. Dúfam, že manžela nájdete včas. Nie som si istý inteligenciou terajšej zostavy. A navyše sa zmenili pravidlá. Hra sa pritvrdila.“

„Vieš aj niečo viac?“

„Filip, strkáš prsty do osieho hniezda. Už sme mimo. Nezabúdaj.“

Tento raz sa Filip naklonil bližšie a s kamennou tvárou pozrel na Amata.

„Ten manžel je Bast.“

Muž ani na chvíľu nezaváhal.

„Zistím, kto je v hoteli, a ozvem sa. Do čerta, Bast! Dúfam, že je vnútri.“

„Niečo tušil, pretože mi nechal odkaz a poslal za mnou svoju ženu. Je u mňa v byte. Vieš, že sa pohybuje ako duch. Ale nedáva mi to zmysel. Ak by bol vnútri, len ťažko by sa dostal von a ten rozhádzaný dom. Vzali jeho počítač a nejaké papiere.“

„Možno na niečo prišiel.“

„Toho sa bojím.“

„Čo jeho žena?“

„Čo asi? Je vystrašená. Vravela, že Bast spomínal rybolov a vraj to bral veľmi vážne. Ale niečo mi na tom nesedí. Prečo ju posielal za mnou? Aj ten jeho čudný odkaz.“

„Čo ti presne napísal?“

„Aby som dal ruky preč od jeho ženy. A že určite zistím, že musel. Nemám poňatia, čo. Navyše mi nechal prsteň. Sabina na tom pracuje, ale sú tam zrejme iba úlohy z hry.“

„Možno musel zmiznúť.“

„Nenechal by svoju ženu s dieťaťom samé.“

„Nenechal. Poslal ju za tebou.“

„Ale kam sa podel on?“

„Poznáš ho. Určite je nablízku a vie niečo, čo nesmie prezradiť.“

Obaja už iba ticho sedeli a dopili svoje nápoje.

Keď sa vrátil domov, chcel sa ubezpečiť, že je Rebeka v poriadku a tak vyšiel hore. Dvere boli pootvorené a v izbe svietila nočná lampa. Filip potichu zaklopal a nazrel dnu. Rebeka aj Ninka spali. Vošiel dnu, chcel zhasnúť svetlo a odložiť knihu, ktorá takmer spadla z postele. No len čo sa priblížil, Rebeka sa zobudila a zľakla sa ho.

„Prepáčte. To som iba ja. Len som chcel zhasnúť a presvedčiť sa, že ste v poriadku.“

„Áno, všetko je v poriadku. Musela som pred chvíľou zadriemať, pretože doteraz som vôbec nespala.“

„Mrzí ma, že som vás zobudil. Tak ja zasa pôjdem. Dobrú noc.“

Bol už skoro vonku, keď ho oslovila.

„Filip, zistili ste niečo?“

„Obávam sa, že nič, čo by mi pomohlo.“

Smutne si vzdychla a napriek všetkej snahe zadržať slzy sa jej to nepodarilo.

„Dáte si čaj alebo radšej whisky?“

Rozosmialo ju to.

„Čaj bude stačiť.“

„Tak poďte dole, nech nezobudíme malú. Nina, však?“

„Áno.“

Obaja zišli do kuchyne a sadli si k stolu. Filip urobil čaj a ešte dlho sa spolu zhovárali.

Zatiaľ Sabina pracovala na úlohách uložených na NFC prsteni.

„Čo to riešiš?“ spýtal sa jej priateľ Rasťo, ktorý jej nakúkal cez rameno.

„A s kým si to píšeš?“

„Vlastne ani neviem. Dáva mi primitívne otázky. Zato tieto úlohy mi dávajú poriadne zabrať.“

„Tak primitívne otázky. Odkedy je organická chémia primitívna?“

„Nie je to také zložité. Ale toto... Ten, kto to dal dohromady, musí byť génius. Pozri, má to tri úrovne. Ak sa dostanem cez jednu, získam kľúč. Potrebujem ďalšie dva, aby som mohla odomknúť zámok k ďalšiemu levelu. Horšie na tom je, že mi nevychádza rovnica.“

„Poď si už ľahnúť. Aj zajtra je deň.“

„Hm... Máš pravdu. Aj tak mi to už nemyslí.“

Druhý deň čakali na Sabinu ďalšie prekvapenia.

„Dobré ráno. Prišla si na niečo?“ pozdravil ju Filip, keď prišiel ráno do práce a postavil jej na stôl šálku kávy.

„Ďakujem. Áno. Je tam hra. Každý level má tri úrovne a každá je časovo ohraničená. Ak prejdem úroveň, získam kľúč. Tri kľúče odomknú zámok k ďalšiemu levelu. Má to opakujúci sa vzorec. Prvá úloha je zvyčajne najťažšia, matematická. Jednoznačne zaberie najviac času. Ostatné dve sú z humanitných oblastí. A to nie je všetko. Z kľúčov musím poskladať heslo. Geniálne.“

„Sabina, koľko zámkov si prešla?“

„Tri. Prečo?“

„Za včerajší večer? Všetky tri?“

„Áno. Prečo sa tak čuduješ?“

Filip nevychádzal z údivu.

„Iným to trvalo týždne. Nič. Skvelá práca. Pokračuj.“

Pochválil ju a pobral sa do svojej pracovne. Rozmýšľal, čo mohol Sebastian zistiť a kam mohol zmiznúť. Z myšlienok ho vytrhol ruch za dverami. K Sabininmu stolu sa blížili muži v oblekoch a kravatách. Sabina si ich vôbec nevšimla. Skôr zbadala Filipa, ktorý sa k nej vracal. Prekvapila sa, keď ju niekto oslovil spoza chrbta.

„Sabina Williamsová?“

„Áno. O čo ide?“ spýtala sa a podozrievavo pozrela na Filipa. Ten na mužov podráždene hľadel, no zatiaľ nič nepovedal.

„Sme z národnej bezpečnosti a chceli by sme vás požiadať, aby ste išli s nami.“

„Tak moment. Som jej nadriadený. Mal by som vedieť prečo,“ povedal rázne Filip.

„Pán Simon, myslím, že veľmi dobre viete prečo,“ oslovil ho jeden z nich.

Sabina na Filipa tvrdo pozrela. „Poznáš ich?“

„Nanešťastie áno. Myslím, že mi niečo dlhujete. A nielen mne.“

„Radi by sme ocenili aj vaše služby.“

„Zasa potrebujete obetných baránkov, na ktorých hodíte svoju špinu?“

„Filip, prosím. Potrebujeme vás oboch,“ ozval sa ďalší z mužov, ktorý doteraz stál vzadu.

„Sabinu z toho vynechajte.“

„To, bohužiaľ, nejde.“

„Filip, o čo tu ide?“

„Myslím, že títo páni ti to vysvetlia.“

„Potrebujeme, aby ste nám pomohli vyriešiť zopár úloh.“

„Podobne hlúpych, ako ste mi včera poslali?“ spýtala sa Sabina.

Muž sa pousmial, no nebol to radostný úsmev.

„Vy ste ju včera kontaktovali?“ spýtal sa Filip podráždene.

„Pritvrdil. Zmenil pravidlá. Ale myslím, že to vieš.“

„Nechal si ma sledovať?“

„Sledujeme ťa celých päť rokov.“

„Dúfal som, že je to len ten zlý pocit, ktorý mi zostal.“

„Poviete mi už konečne, o čo ide?“ spýtala sa rozčúlene Sabina.

„Sabina, čo si si o mne zistila?“

Vyľakane naňho pozrela.

„Áno, viem o tom,“ dodal. „Tak čo?“

„V tvojich záznamoch chýbajú tri roky života. Takže si musel pracovať niekde v utajení alebo na tajnom projekte. V tom čase ich bolo niekoľko, no postupne som viaceré vyradila, až mi zostali dva.“

„Aké?“

Sabina sa zahanbila. Vôbec nemala vedieť, že tie projekty existovali. Filip to zbadal.

„Aké, Sabina?“

„Čierna ruka a Rybolov.“

Muži v oblekoch znervózneli, no skôr než stihli niečo povedať, začal Filip.

„Tieto informácie zostanú pri tomto stole. Ak by Sabina chcela ohroziť národnú bezpečnosť, už dávno by to urobila a nikdy by ste nezistili, že to bola ona. Viem, s kým pracujem. Ale to vám nemusím pripomínať.“

Filip sa otočil k Sabine.

„Sabina, v skratke ti zhrniem, do čoho si sa namočila. Deväť rokov pátrame po vrahovi, ktorý vytvoril túto hru. Ak nestihneme včas otvoriť zámok, zomrie človek. Nevieme kedy, kde ani kto. Za posledným zámkom je podľa všetkého časovaná nálož. Ak by sa to dostalo von, vypukla by panika.“

Potom sa znova obrátil k mužom v oblekoch.

„Bastian je s vami?“

„Nie. Bastianov dom sme našli prevrátený naruby. Jeho žena s dcérou tam tiež neboli.“

„Sú u mňa doma. Bast poslal Rebeku za mnou. Nechal mi len odkaz, že určite zistím, že musel... Ale neviem čo.“

„Tie šifry, čo si mi dal, sú z tej hry?“ spýtala sa Sabina.

„Ty máš Bastianove šifry?“ spýtal sa jeden z mužov.

„Áno. Vzal som ich z jeho domu. A áno, Sabina. To je ono.“

„Skúšali ste ich riešiť?“

„Prešla som tri levely.“

„Tri?“ spýtali sa prekvapene.

„Áno. Ja viem, nie je to veľa. Chvíľu mi to trvalo, ale prišla som na to.“

„Tri za jeden večer?“

„Prečo sa ma to stále pýtate?“

„Pretože ste to vyriešili veľmi rýchlo. Naši najlepší vedci ich riešili týždne.“

„Čo na tom tak dlho riešili?“ utrúsila Sabina.

„Mohli by sme ísť, prosím?“ požiadal ich jeden z mužov, ktorí stáli vedľa nej.

Sabina si vzala svoje veci a Filip urobil to isté. Presunuli sa na miesto, ktoré Filip dôverne poznal a kde prežil tri roky svojho života: do malého hotela za mestom, neďaleko jazera. V zasadacej miestnosti tam sedeli najväčšie kapacity vo svojich odboroch a riešili úlohu za úlohou. Prekvapilo ich, keď uvideli útle žieňa s veľkými očami a dlhými rovnými čiernymi vlasmi.

„Vediem vám pomoc, páni. Toto je Sabina Williamsová. Za včerajší večer prešla tretí level.“

Vedci sa na ňu prekvapene a s obdivom dívali. Sabina im vysvetlila, ako na to prišla, a oni len prikyvovali a uznanlivo hmkali. Filipa zavolali vedľa, kde nový tím pracoval na profile.

„Prišli ste na niečo nové?“ spýtal sa.

Oni však iba pokrútili hlavami.

„Potrebovali by sme ho upraviť a aktualizovať na súčasnú podobu. Určite sa tam nájdu zmeny, pretože osobnosť sa stále mení.“

„Dobre. Pošlite mi všetko, čo máte. Starý profil, znenia úloh, odkazy, čokoľvek, čo o ňom aspoň čosi vypovedá.“

„Nechám ti to priniesť do tvojej pracovne. Je stále voľná. A čo sa týka tvojej partnerky, dáme jej podpísať mlčanlivosť a môže kedykoľvek odísť.“

„Ó, aké veľkodušné.“

Povedal ironicky Filip a pobral sa do svojej starej kancelárie. Všetko v nej zostalo tak, ako keď odchádzal. Sadol si za stôl a vytiahol mobil.

„Zdravím, Rebeka, to som ja, Filip. Ako ste sa vyspali? Všetko v poriadku? O Krásku si nerobte starosti, ona vydrží. Ak sa náhodou chcete ísť prejsť a vziať ju so sebou, tak pokojne. Nebude s ňou problém.“

Rebeka sa ho ešte spýtala, či zistil niečo nové. Nemal však pre ňu žiadne nové správy, no ubezpečil ju, že hneď ako sa niečo dozvie, dá jej vedieť. Položil telefón a prehrabol si vlasy. Rozmýšľal, kam mohol Bastian odísť. Čo sa mohlo stať.

Urobil si kávu a keď si vychutnával prvý dúšok, priniesli mu materiály, o ktoré požiadal. Postupne ich jeden po druhom prechádzal, listoval v starých záznamoch a čítal si odkazy, ktoré páchateľ posielal. Pokúšal sa zistiť, čo mu uniká. Niečo, čo mal priamo pred očami a nevidel to. Znervózňovalo ho to stále viac a viac. Pokúsil sa znova vytvoriť profil.

Muž, intelektuál okolo tridsať až tridsaťpäť rokov. Navonok pôsobiaci veľmi seriózne a dôveryhodne. Pracuje v humanitnom odbore, kde využíva psychológiu a biológiu. V spoločnosti môže pôsobiť nenápadne. Je nadpriemerne inteligentný. Zo spôsobu komunikácie vyplýva, že je v každodennom kontakte s ľuďmi, ktorých určitým spôsobom vedie, usmerňuje, dokonca im pomáha.

Obeťami sú muži aj ženy v strednom produktívnom veku, pričom sa pohybujú v rôznych oblastiach. Zatiaľ sa nepreukázala žiadna iná spojitosť.

No tu sa Filip na chvíľu zastavil a znova si začal sám pre seba mrmlať.

„Ale ukázala. Všetci sú vo vedúcich postaveniach. Žiadny poštár ani predavačka. Prečo som si to nevšimol skôr?“

Vtom mu niekto zaklopal na dvere a vstúpil.

„Máme problém,“ povedal jeden z vedcov, ktorý pracoval v tíme so Sabinou.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa ho Filip.

„Sabina otvorila ďalší zámok. Poslal nám správu. Zdá sa, že ho potešila jej rýchlosť, ale teraz skrátil čas.“

No to už boli na ceste do zasadačky.

„O čo ide?“

Pozrel na Sabinu, keď vošiel dnu.

„Konečne niekto ocenil moju inteligenciu. Len škoda, že to musí byť šialená, extrémne inteligentná zabijačka. Pustí ho, ak na to prídem včas?“

„Áno. Vždy ich pustí. Počkaj, povedala si *ona*?“

„Áno. Prečo?“

„Ako vieš, že je to žena?“

Sabina nechápavo zdvihla obočie. Všetci na ňu však ďalej doslova civeli.

„Ja neviem. Mne to príde ako ženské vyjadrenie. Nikdy vám nenapadlo, že by to mohla byť žena? Neviem si celkom predstaviť muža, ktorý by takto naformuloval vetu: *Veľmi ma teší, že sa vám podarilo odomknúť ďalší zámok v tak krátkom čase...* Muži zvyčajne do bežnej komunikácie nevkladajú svoje emócie. Skôr by napísal niečo v zmysle: *Oceňujem váš výkon...*“

Sabina týmto všetkým vyrazila dych. Za celých deväť rokov nikomu nenapadlo, že by páchateľom mohla byť žena. Potom sa objaví jedno nenápadné žieňa a prevráti celý projekt hore nohami dvomi slovami.

„Vravel som, že je dobrá,“ vyhlásil hrdo Filip.

„Keby si to ocenil častejšie, nehnevala by som sa,“ frkla späť Sabina.

„Čo ešte vieš?“

„Dajte mi všetky správy, ktoré vám prišli, a poviem vám viac.“

Mala ich na stole do piatich minút.

„Och, to bolo rýchle. Ďakujem.“

Sabina pozorne čítala správu za správou. Po hodine a pol za ňou prišiel Filip a priniesol jej jedlo.

„Mala by si sa najesť a napiť. Si tu od rána a nič si poriadne nezjedla.“

Prekvapene naňho pozrela.

„Si chorý?“

„Prečo?“

„Staráš sa o mňa.“

„Vždy sa o teba starám. Iba teraz je to trocha viditeľnejšie. Si úžasná. Niektorí z tých ľudí sú tu zavretí roky, ja sám som tu prežil tri roky a ty si iba tak prídeš a všetko prevrátiš hore nohami. Priam hodíš do koša našu prácu.“

„Nemôžem za to, že ste boli nepozorní na detaily. Ale to vlastne nie je pravda. Nevidíte veci ako ja, pretože sú pre vás známe. Pre mňa je to nové.“

„Čo si zistila?“

„Určite tie správy posiela žena, ale občas mám dojem, že ju niekto vedie, možno až núti do toho. A ten niekto je jednoznačne muž. Starší. A ona musela byť veľmi mladá, keď s tým začala. Mohla mať okolo dvadsať rokov. Je to plné života, odhodlania a provokácie. Ako výzva na súboj s jej inteligenciou. Ale mení sa. Ak si to môžem preštudovať podrobnejšie, poviem ti viac.“

„Budem rád. Ale kto nám bude riešiť úlohy?“

„Filip, máte tu dosť matematikov a iných odborníkov, ktorí to zvládnu. Už vedia, ako na to.“

„Čítala si aj môj profil?“

„Áno. Vlastne si ju vystihol veľmi dobre. Len je to ona. Nie on. Na začiatku zomreli nejakí ľudia?“

„Áno. Telá sa našli v starých opustených skladoch za mestom, kde už nie sú ani kamery. Čo bolo zvláštne, našli sme ich na nemocničných lôžkach. Niekto ich zabil rýchlo a bezbolestne. Dokonca by som to nazval eutanáziou. Ale ten čas, ktorý tam strávili v neistote, musel byť hrozný. Tí, ktorých pustil, teda pustila, si nič nepamätajú. Nemáme žiadny konkrétny popis.“

„Žiadne stopy ani zneužitie, čokoľvek?“

„Nie. Všetko bolo dôkladne upratané. A nevieme ani, ktorý sklad bude ďalší. Ani to, či v poslednom je skutočne nejaká nálož.“

„Ako sa má Rebeka?“

„Ráno som jej volal. Bola v poriadku. Vzhľadom na situáciu bola. Horšie je, že vôbec netuším, kam sa podel jej manžel.“

„Aj on pracoval na tomto projekte?“

Filip jej prikývol.

„Boli sme najlepší vo svojich odboroch, preto nás zavolali. Mali sme vtedy dvadsaťsedem. Bastianovi to geniálne myslelo. Boli sme v jednom tíme a vedeli sme o sebe všetko. V tom čase to bol môj najlepší priateľ. A je ním aj doteraz, ale po tom, čo nás odvolali z projektu, sme sa nemohli viac kontaktovať. Nikto nemal vedieť, že

sme mali niečo spoločné. Strávili sme tu tri roky. Bolo to šialené. Asi to nás tak spojilo. Samozrejme, neskôr sme našli spôsob, ako si aspoň podávať informácie. Či už o projekte, alebo o sebe. Len tak z kamarátstva. Stále sú miesta, kde sa dá stretnúť. Vedelo sa, že sa niečo chystá. Že sa do projektu hľadajú noví ľudia a bývalí dostávajú znova pozvánky.“

„Mohol Bastian niečo nové zistiť, a preto sa stratil?“

„Neviem. To mi práve nesedí. Ak by mal niečo nové, toto bola práve príležitosť, ako to povedať. Neviem, čo sa mohlo stať. Fajn. Nechám ťa ďalej pracovať.“

Keď za ňou Filip znova prišiel, bolo už neskoré popoludnie.

„Slečna Williamsová, mali by ste si dať prestávku.“

„Filip! Ako som sa ťa zľakla.“

„Prepáč. Bež už domov. Aj zajtra je deň.“

„Ešte som s tým neskončila.“

„Tak si to vezmi domov a hlavne odtiaľto vypadni. Potrebuješ zmeniť prostredie. Ráno ti dám slovo. Všetkým povieš, čo si zistila. A teraz už bež. Vybil sa ti mobil. Zháňal ťa Rasťo. Bál sa o teba.“

„Niekedy ma veľmi mrzí, že ho tak zanedbávam.“

„Aj mňa. Preto by si už mala ísť.“

Keď sa Filip vrátil večer domov, Rebeka práve kúpala malú Ninku. Zostal stáť obďaleč a sledoval ju. Chvíľu rozmýšľal nad tým, aké by to bolo mať rodinu. Zo snenia ho vytrhla Kráska, ktorá mu začala oblizovať prsty.

„No ahoj, krásavica, ako si sa mala?“

Rebeka sa prekvapene otočila. Vôbec ho nepočula, keď prišiel.

„Prepáčte. To som hovoril Linde. Ale aký ste mali deň vy?“

„Ďakujem. Vlastne prekvapivo dobrý. Kráska je naozaj veľmi vychovaný pes.“

„Vďaka. Veď sme sa pri tom aj poriadne natrápili, však?“

Pohladkal jej huňatú srsť. Rebeka dokúpala Ninku a chcela ju uspať, no veľmi sa jej v tom nedarilo, pretože Nina mala doširoka otvorené oči a skúmavo si obzerala Filipa.

„Páčite sa jej. Chcete ju na ruky?“

„Čože?“

Filipa to zaskočilo. Niežeby nikdy nedržal dieťa, ale s takouto ponukou nerátal.

„Môžem?“

Prikývla mu a vložila mu ju do rúk. Filip ju začal najskôr trocha nemotorne hojdať, no po chvíli mu to šlo už celkom dobre a Ninke sa to zjavne páčilo, pretože pomaly zaspávala.

„Ide vám to,“ pochválila ho Rebeka. „Naozaj vám bráni mať rodinu iba práca, alebo je to výhovorka?“

Filip sa pousmial.

„Myslím, že ste ma dostali. Ani sám neviem. Možno som nestretol tú pravú.“

„Tá pravá ani ten pravý neexistuje. Máme iba tých, ktorých chceme prijať aj s ich chybami.“

„Sebastian má veľké šťastie, že vás stretol. Ako ste sa vlastne spoznali? Nikdy to neprezradil.“

„Bastian je veľký tajnostkár. Asi ako vy. Zrejme preto ste boli priatelia. Ale nikdy predtým nespomenul ani on vás.“

„Čo viete o Bastianovi? O jeho živote predtým, ako ste sa spoznali?“

„Viem, že vyštudoval medicínu a potom pracoval vo výskume. Nikdy ako praktický lekár. A potom bol tri roky na stáži, kde pracoval s tímom lekárov na novom lieku. Projekt však nedopadol dobre, a tak všetkých poslali preč. Posledné roky potom pracoval na univerzite a ujímal sa nováčikov. Tak sme sa stretli. Ale odkiaľ sa poznáte vy?“

„Z toho projektu. Nebol známy práve pre jeho neúspech, a tak sme všetci podpísali mlčanlivosť, dokonca aj o tom, s kým sme na tom projekte pracovali.“

Ninu očividne Filipov hlas upokojoval, pretože zaspala. Rebeka ju chcela uložiť do postieľky.

„Nezobudí sa?“

„Myslím, že nie. Prečo? Chcete ju držať celú noc?“

Filip sa zasmial.

„Myslím, že by sa jej nespalo veľmi pohodlne. Ale je to zvláštny pocit držať na rukách niečo také malé a bezbranné.“

„To áno. Nina mi zmenila život. Zistili ste dnes niečo nové?“

„Bohužiaľ nie. Mal som stopu, ale nebola správna. Som zasa na začiatku. Vŕta mi to hlavou. Nepodobá sa to na neho.“

Ráno sa so Sabinou stretli na policajnej stanici a odtiaľ spoločne vyrazili do hotela, kde sa spolu naraňajkovali.

„Tak čo si zistila? Je vydatá? Má rodinu?“ spýtal sa jej Filip s plnými ústami.

Ona mu s rovnako plnými ústami odpovedala.

„Je to možné. Určite sa zmenila. Dospela. Len netuším, prečo v tej hre pokračuje.“

„Prečo zvyčajne pokračuješ ty?“

„Pretože ma nútiš.“

Vyhŕkla to zo seba, no zároveň sa zarazila. A Filip s ňou.

„Jedna z možností. Niekto ju núti. Alebo ešte nedosiahla, čo chcela. Ale čo chcela? Dokázať, že je inteligentnejšia ako všetci ostatní? Inak, vedel by si urobiť profil jej manžela?“

„Áno. Myslím, že by to nemal byť problém. Ale komu by to chcela dokázať? Musí to byť niekto, kto vie, na čom pracuje. Alebo pracovala.“

„Komu by to hovorila?“

„Vravela si, že sa ti to zdalo ako nejaký projekt, pokus, možno práca. A že nevedela, kam až to povedie. Čo ak je to skutočne vedecká práca?“

„Keď si vyspatý a najedený, tak ti to vážne myslí, človeče.“

Usmiala sa na neho cez stôl.

„Nie nadarmo som bol najlepší.“

„Hlavne že si neprišiel na to, že je to žena.“

„Vôbec som nad tým neuvažoval takto.“

„Čo tvoj inštinkt? Muselo ti predsa niečo nezapadať.“

„Stále mi nezapadá veľa vecí, ale na toto som ani nepomyslel.“

Asi okolo desiatej sa všetci stretli v zasadačke a tak, ako to sľúbil Sabine večer predtým, odovzdal jej slovo.

„Takže máme nový profil páchateľa. Sabina, môžeš?“

Vyzval ju.

„Predpokladáme, že ide asi o tridsaťročnú ženu, na prvý pohľad veľmi nenápadnú. Možno nepovšimnutú, ktorá sa pokúša manifestovať svoju inteligenciu práve prostredníctvom počítačovej hry. Aby jej intelekt nezostal nepovšimnutý a konečne ho niekto ocenil, začína vraždiť. Ten, komu chce dokázať svoje nadanie, sme na jednej strane my a potom tu bude ešte osoba, ktorá pozná jej projekt, jej prácu. Pravdepodobne vedúci jej práce, niekto, s kým ju konzultovala a on ju pravdepodobne nedocenil. Podľa všetkého je vydatá a pracuje v nejakom humanitnom odbore. Možno je učiteľka, vychovávateľka alebo dokonca lekárka vzhľadom na spôsob vraždy a tiež jazyk, ktorý využíva pri komunikácii. Rovnako sa na tieto oblasti vzťahujú aj úlohy, ktoré sú zadané v hre.

Je tu však ďalšia, no o niečo menej pravdepodobná alternatíva, a tá je, že táto žena je len bábkou. A niekto ju núti pokračovať v hre. Nepravdepodobná preto, že ide o skutočne silnú osobnosť, ktorá by sa len ťažko nechala manipulovať.“

„Profil jej partnera alebo manžela: muž na rovnakej inteligenčnej úrovni, ktorý ju plne uznáva a rešpektuje ako rovnocennú partnerku. Je málo pravdepodobné, že majú dieťa. Ak áno, zrejme napriek útlemu veku vykazuje vysoký inteligenčný potenciál,“ vysvetlil Filip.

Vtom sa však znova ozvala Sabina, akoby jej v tej chvíli zapadli ďalšie nové súvislosti.

„Má dieťa.“

„Prosím?“ spýtal sa Filip.

„Tá žena má dieťa. Prepáčte, chvíľu mi to nedávalo zmysel, ale od určitého obdobia sa mení jej spôsob. Akoby poľavila. Hra je upravená, je o čosi ľahšie zvládnuteľná a má viac nápovied. Aj jej komunikácia je jemnejšia. Nie je taká drsná. Osobnosť sa posúva od nezodpovedného pokusu k plánovanej stratégii. Už nenecháva veci na náhodu. A nevraždí. Aspoň nechce. Dokonca priam dúfa, že heslo bude rozlúštené včas.“

„Prečo potom pritvrdila a zmenila pravidlá?“

„Chce to skončiť. Už ju to možno nebaví, ale aby mohla dokázať svoju teóriu, aby dosiahla svoje ciele, musí ju dotiahnuť do konca.“

„Stále nevieme, kde začať,“ poznamenal jeden z vedcov.

„Hľadáme manželský pár vo veku od tridsať do štyridsať rokov, ktorý sa pohybuje v intelektuálnych kruhoch. Takže školy, univerzity, nemocnice, lekárne,“ rozhodne povedal Filip a naznačil, aby sa dali do práce.

„Počkať!“

Sabinin hlas zaznel ako čepeľ, ktorá pretne vzduch.

„Nemusíme. Stačí, ak prejdeme pôrodnice. To dieťa sa narodilo prednedávnom. Má možno pol roka. Ak nájdeme ženu, prvorodičku okolo tridsiatky a manžela, ktorý tiež zodpovedá profilu, máme ju.“

V miestnosti zavládlo priam hrobové ticho. Prípad, takmer desať rokov nevyriešiteľný, má odrazu o čosi konkrétnejší opis páchateľky.

„Výborne. Už iba nájsť Bastiana,“ povedal Filip smutne sám pre seba.

Nasledujúcich pár dní bolo akoby hluchým obdobím. Sabina spolu s ostatnými pracovala na vyriešení ďalších úloh a hesiel a Filip prechádzal nemocničné záznamy, pýtal sa na univerzitách a školách. Pokúšal sa prísť na to, kam sa podel Bastian a prečo. Kto boli ľudia, ktorí prevrátili ich dom naruby, a čo vlastne hľadali?

Nakoniec sa rozhodol vrátiť späť do ich domu a prejsť ho centimeter po centimetri. Dôkladne ešte raz všetko preskúmať. Možno Bast predsa len zanechal nejakú stopu, ktorá ostatným nemusela nič povedať.

Rebeka zatiaľ bývala u neho a hoci sa ho pokúšala presvedčiť, že pôjde do hotela, Filip o tom nechcel ani počuť. Povedal jej, že sa chce vrátiť do ich domu a všetko ešte raz skontrolovať, a pokiaľ niečo potrebuje, prinesie jej to. Chcela iba zopár svojich vecí a niečo pre Ninku z detskej izby.

Filip prešiel celý dom a nazrel do každej špáry a diery, no na nič nemohol natrafiť. Takmer vyskočil z kože, keď sa za ním ozval hlas.

„Nič tu nenájdeš.“

Filip sa pomaly otočil a bez slova hľadel na človeka oproti nemu.

„Vedel som, že sa sem vrátiš. Nikdy sa nevzdávaš.“

„Prečo si zmizol?“

„Musel som. Už ste na niečo prišli?“

„Nikde po tebe nie je ani stopa.“

„Myslel som Rybolov. Viem, že ste naspäť. Ale ja som sa nemohol pridať. Nemôžem ti to zatiaľ vysvetliť.“

„Čo tvoja žena a dcéra?“

„Sú v dobrých rukách. Tých najlepších. A nehovor Rebeke, že si ma videl. Aspoň zatiaľ nie. Prosím.“

„Správaš sa čudne. Toto nie si ty. Vôbec ti nerozumiem. Myslel som, že mi dôveruješ viac.“

„Filip, poznám ťa a dôverujem ti viac, ako si myslíš. Práve preto ti nemôžem nič povedať. A máš pravdu. Už to nie som ja. A neviem, či niekedy budem. Verím, že onedlho pochopíš. Drž sa a veľa šťastia pri vyšetrovaní.“

„Bast! Počkaj. Nemôžeš len tak zmiznúť.“

Ale po Sebastianovi znova nezostala ani stopa. Ako záhadne sa objavil, tak aj zmizol.

Filip zostal stáť uprostred prázdneho domu s hlavou plnou nezodpovedaných otázok, ktoré ho pálili ako rozžeravené uhlíky. Keď sa vrátil späť do hotela, čakalo ho ďalšie nemilé prekvapenie. Všetci ho už očakávali v zasadačke.

„O čo ide?“ spýtal sa, keď vstúpil do miestnosti.

„Máme problém,“ povedal jeden z vyobliekaných mužov, ktorí stáli vnútri.

„Ten máme už asi deväť rokov. Čo sa stalo? Ďalší zámok? Nestihli ste to?“

„Chceš najprv zlú alebo horšiu správu?“

„Horšiu.“

„Dostali sme správu od Sebastiana.“

„Ale to je dobrá správa, nie?“

Všetci na neho vážne hľadeli a ukázali mu na monitore správu, ktorú im poslal.

Nemôžem sa vrátiť k projektu. Odchádzam z mesta, možno aj z krajiny. Prinútili ma k tomu okolnosti. Nehľadajte ma. Filip, NIE!!!

„To bolo od neho milé. A teraz tá zlá správa?“

„Niečo sa s ňou deje,“ povedala Sabina.

„S kým?“

„S geniálne šialenou podozrivou. Zmenila štýl. Je iná.“

Filip si povzdychol, prehrabol si vlasy a prišiel k Sabininmu stolu, kde mala otvorenú hru.

„Čo vám poslala?“

„Prešli sme ďalší zámok, pustila človeka, ale zastavila nás. Nemôžeme pokračovať v hre ďalej. Je tam časový limit medzi riešeniami. Začať môžeme až zajtra ráno. A neviem, koľko času nám potom zostane. Ale blížime sa k posledným zámkom. Možno preto mení pravidlá. Ale spôsob, akým nás na to upozornila, je úplne odlišný. Pozri na to.“

Filip sa začítal do správy.

„Je úzkostlivá. Možno až depresívna. Niečo prežíva. Niečo pre ňu veľmi ťažké.“

„Čo teraz?“ spýtal sa jeden z tímu, ktorý mal na starosti riešiť posledné heslo.

„Dajte si voľno. Začneme zajtra ráno. Všetci potrebujeme oddych. A Sabina, pre teba to platí rovnako. Nechaj to už a choď.“

„Filip, napadla mi ešte jedna vec. Ak je to žena, ako dostala tých ľudí na odľahlé miesta, do skladov? A odkiaľ sa vzali nemocničné postele?“

Filip sa na ňu zarazene pozrel. Hlavou mu prebehlo neuveriteľné množstvo myšlienok a možností, ktoré by mohli prichádzať do úvahy.

„Nie je v tom sama. Možno jej manžel? Alebo práve jej mentor? Čo ak je naozaj iba bábka? Existuje veľa spôsobov, ako niekoho donútiť spolupracovať. Možno ju niekto vydiera. Alebo je tiež sama obeťou,“ rozmýšľal nahlas Filip.

„Tak či tak, už je neskoro. Choď domov, Sabina. Dnes si toho urobila viac než dosť.“

Pokúšala sa protestovať, no postačil jediný Filipov pohľad a bolo jej jasné, že to nemá význam. Kapitulovane zvesila ramená a prikývla mu.

U Filipa sa zatiaľ Rebeka starala o Ninu a hrala sa s ňou. Kráska spokojne ležala v kuchyni a driemala. Len čo Filip otvoril dvere, pribehla k nemu a zaštekala naňho.

„Hej, krásavica. Čšš, vystrašíš nám hostí.“

Vošiel ďalej, pozdravil Rebeku a chcel sa jej spýtať, ako sa mala a či je v poriadku. To však ani nemusel, pretože mu hneď bolo jasné, že nie je.

„Čo sa stalo?“

Utrela si slzy a pokrútila hlavou. Filip k nej prišiel a objal ju.

„Bohužiaľ, ani ja nemám pre vás dobré správy. Ozval sa nám Bast. Vraj musí odísť. Nič nevysvetlil.“

Zdalo sa, že pre Rebeku to boli skôr dobré správy.

„Takže odišiel sám? Nikto ho nikam neodviedol?“

„Podľa toho, čo nám napísal, odchádza z vlastnej vôle.“

Rebeka sa odtiahla od Filipa, ktorý ju stále držal. Ten ju hneď pustil a urobil krok späť.

„Prepáčte.“

„To nič. Ja ešte budem s Ninou a potom ju uložím.“

Keď bola preč, Filip iba bezradne pozrel do stropu a prehrabol si vlasy. Bolo to gesto, ktoré znamenalo, že je v rozpakoch alebo si vonkoncom nevie rady.

„Filip!“

Zavolala naňho. V tom okamihu bol pri nej.

„Áno? Potrebujete niečo?“

„Čo ste našli v dome?“

„Práveže nič. Žiadne stopy. Vôbec netušíte, kto mohli byť tí ľudia a čo hľadali?“

„Nie. Mohla by som, prosím, použiť váš počítač?“

„Áno, samozrejme. Viete, kde je.“

„Ďakujem.“

Nechal ju samu a pobral sa do svojej izby. Pokúšal sa dať dohromady kúsky skladačky, ktoré mu do seba vôbec nezapadali. Prechádzal záznamy z pôrodníc a hľadal páry, ktoré by zodpovedali opisu. Nebolo ich málo. Asi o dve hodiny mu zazvonil telefón.

„Spustila to. Môžeme začať riešiť už teraz,“ ozval sa jeden z vyšetrovateľov v telefóne.

„Dobre. Kto môže, nech na tom začne pracovať. Sabine ste už volali?“

„Tá je už tu.“

„To je šialená žena. O chvíľu som tam.“

Keď odchádzal, stretol Rebeku, ako išla uložiť malú spať.

„Odchádzate?“ spýtala sa ho.

„Áno. Nedajú mi chvíľu pokoj. Uvidíme sa asi až zajtra. Neviem totiž, kedy sa vrátim.“

Prisvedčila mu a obaja pokračovali ďalej. Filip vošiel hneď do zasadačky, kde už všetci sedeli s hlavami upriamenými na monitor a riešili ďalší zámok. Zamieril rovno k Sabine.

„Čo si zistila?“

„Zrejme jej depresia ustúpila. Hráme ďalej. Akoby chytila druhý dych. Čo ty? Máš niečo nové?“

„Nie. Príšerne ma unavuje, že sa neviem nikam posunúť. Neviem, kam skôr.“

„Hej, pokoj. Skús prísť na to, prečo Bast odišiel. Možno on na niečo natrafil.“

„Neviem si predstaviť, čo mohol zistiť alebo čo sa muselo stať, že takto zareagoval.“

„Kedy by si ty takto reagoval?“

„Neviem.“

„Skús nad tým porozmýšľať. Ja idem riešiť ďalej.“

„V poriadku, nechám ťa pracovať. Keby niečo, som u seba.“

„Jasné.“

Filip zaliezol do svojej kancelárie a pokúšal sa prísť na to, čo Bastiana donútilo odísť. Mohol ho niekto vydierať kvôli projektu a vyhrážať sa, že ublíži jeho rodine. Ale Bast mal dosť kontaktov na to, aby to vyriešil, a neodišiel by. Miloval Rebeku a Ninu. Neopustil by ich len tak. Jedine, ak by zistil niečo, čo by ju mohlo ohroziť. Alebo niečo...

„Ale nie. To snáď nie...“

Filip začal pátrať.

„Ale ako si to zistil? Musel si niečo nájsť. Ale čo? To niečo, čo Bast našiel, bolo u neho doma. Ľudia, pred ktorými Rebeka ušla, boli od Bastiana. Oni prevrátili dom naruby a zrejme zahladili všetky stopy.“

„Sabina!“ zakričal, keď vyšiel z kancelárie. „Sabina!“

„Čo je? Prečo tak kričíš?!“

„Vieš mi zohnať všetky diplomové práce z univerzít za posledných deväť rokov?“

„Zbláznil si sa?“

„Vieš?“

„Za posledné roky áno, pretože sa už ukladajú v elektronickej forme.“

„Fajn, tak mi pošli všetko, čo vieš, už teraz. Prosím. Je to dôležité.“

Filip strávil celú noc nad prácami, ktoré mu poslala Sabina, až našiel, čo hľadal. Domov sa vrátil až nad ránom a šiel si ľahnúť. Nespal však dlho. O pár hodín bol už opäť hore.

Rebeka bola práve v kuchyni a chystala mlieko pre Ninu. Filip sa na ňu uprene zadíval. Vyzerala unavene, akoby ani ona celú noc nespala. Trocha sa ho zľakla, keď ho uvidela, pretože ho vôbec nepočula prichádzať. Jeho vážny pohľad ju vydesil.

„Viete niečo nové?“ neisto sa ho spýtala.

„Možno. Ste v poriadku? Vyzeráte unavene.“

„To prejde.“

Filip ju chvíľu sledoval. Za tých pár dní, čo bola u neho, ju trocha spoznal a s jeho schopnosťami a skúsenosťami pre neho nebolo ťažké uhádnuť, že nie je vo svojej koži. Mierne zaťaté päste, kŕčovitý výraz tváre, vlhké oči. Prinútilo ho to zmeniť smer svojich myšlienok a podišiel bližšie k nej.

„Bolí vás niečo?“

Prikývla mu a odvrátila sa od neho, pričom sa doslova zadrapla do kuchynskej linky. Chcel jej pomôcť, no nedovolila mu to. Filip ju nechápavo pozoroval. Nakoniec prehovorila, no mala zastretý hlas.

„Prinesiete mi, prosím, moju kabelku?“

Filip jej ju okamžite priniesol. Vytiahla z nej nejaké lieky a rýchlo si vzala dva naraz.

„Pomôžem vám ešte s niečím? Potrebujete lekára?“ spýtal sa jej.

„Nie, ďakujem. Budem v poriadku. Vraciate sa späť do práce?“

Filip si vzdychol a pokrútil hlavou. Vôbec nechápal, čo sa deje.

„Hm... áno. Musím sa tam vrátiť. Ale predtým som sa vás chcel na niečo spýtať. Vy ste študovali matematiku?“

„Áno. Prečo?“

„Potreboval by som s niečím pomôcť. Našiel som na internete jednu hru a neviem sa pohnúť ďalej, pretože musím vyriešiť rovnicu.“

Rebeka až zacúvala. Filip z nej nespúšťal oči.

„Tak? Pozriete sa na to, prosím? Netuším, kde som urobil chybu.“

Rebeka rýchlo pozrela na papier a takmer bez rozmýšľania mu napísala výsledok. Filip zaťal zuby, akoby mu niekto práve strhol náplasť.

„Rebeka, aj najlepším matematikom to zabralo viac času.“

„Asi neboli najlepší.“

Filip pokrútil hlavou a zhlboka sa nadýchol.

„Rebeka, obávam sa, že budete musieť ísť so mnou.“

„Nerozumiem. Kam? A prečo?“

„Prosím, nerobte si to ešte ťažšie. Viem, že vy ste autorkou tej hry.“

„Tej, ktorú hráte?“ nechápavo sa ho spýtala.

„Áno, tej. Sama dobre viete, že to nie je len hra.“

„Filip, o čom to hovoríte?“

„No tak, spolupracujte so mnou, prosím. Môžem vám pomôcť.“

„Nemôžete... nikto nemôže.“

„Rebeka, prečo? Naozaj vám tak vadilo, že niekto nedocenil váš intelekt?“

„Filip, ja netuším, o čom hovoríte.“

„Tá hra. Nie je to len hra. Vy sa zahrávate s ľudskými životmi. Uvedomujete si to? Bastian to zistil. Preto odišiel.“

„Tak dosť! Už prestaňte! Ako dobre poznáte Bastiana? Nič o nás neviete. Tak to nechajte tak.“

„Nemôžem to nechať tak. Pochopte ma. Som policajný vyšetrovateľ. Je to moja práca, Rebeka. Prosím, povedzte mi pravdu.“

Rebeka si vzdychla.

„Jediné, čo som urobila, bolo, že som vytvorila počítačovú hru. Predala som ju spoločnosti s počítačovými hrami. Oni ju zavesili na server a teraz ma občas žiadajú o jej úpravy. To je všetko.“

„Ako sa volá tá spoločnosť?“

„Virtual World Company.“

„Takže netušíte, že hra je na policajnom serveri a niekto prostredníctvom nej vraždí?“

„Prosím?! Myslíte si, že by som pokračovala, keby som to zistila?!“

Rebeka naňho vystrašene hľadela a do očí sa jej tlačili slzy.

„Možno vám dobre zaplatili.“

„Naozaj si to o mne myslíte?“

„Nie. Ale potrebujem vašu pomoc.“

Filipovi zazvonil telefón. Bola to Sabina.

„Stále chceš tie práce?“

„Nie. Už som našiel, čo som potreboval. Ako vám to zatiaľ ide?“

„Nie najlepšie. Máme tu menší problém so sedemnástym zámkom.“

„Dobre. Pracujte na tom ďalej.“

Položil a otočil sa na Rebeku.

„Sedemnásty zámok. Viete, ako ho otvoriť?“

„Dajte mi pero a papier.“

Rebeka mu napísala riešenie a stále sa naňho trochu nechápavo a neveriacky dívala.

„Niekto v tej spoločnosti zneužil vašu hru, zavesil ju na policajný server a hrá sa s nami. Necháva nás riešiť úlohy v časovom limite. Ak to nestihneme, niekto zomrie. Už mi rozumiete?“

„Viem vám nejako pomôcť?“

„Môžete ísť so mnou a pomôcť nám vyriešiť ďalšie úlohy? Samozrejme, aj s Ninou.“

Súhlasila a Filip ich odviezol do hotela, kde všetci usilovne riešili úlohu za úlohou, len aby otvorili zámok včas. Nikto nerátal s tým, že by Filip priviedol niekoho nového, preto keď započuli Ninu, okamžite sa zastavili a prekvapene na nich hľadeli.

„Toto je Rebeka, Bastianova manželka, a ich dcéra Nina. Pomôže nám to zastaviť.“

Všetci sa na nich dívali bez slova a nevedeli, čo si myslieť.

„Riešite sedemnásty zámok?“ spýtala sa.

„Áno. Neviem sa pohnúť,“ odpovedala jej Sabina.

„Určite ste zvolili zdanlivo jednoduchšiu cestu.“

„Ako viete?“

„Pretože som ju vytvorila.“

Sabine takmer vypadli oči z jamiek, keď to počula, a nechápavo pozrela na Filipa. Rebeka si zatiaľ sadla k počítaču a začala riešiť.

„Vysvetlím neskôr,“ povedal Filip, aby upokojil zaskočené tváre svojich kolegov.

Rebeka otvorila sedemnásty zámok, ale zjavne ju to nepotešilo.

„Ech. Do čerta!“

„O čo ide?“

„Poistka.“

„Poistka?“ nechápavo sa spýtal Filip.

„Je to zlé. Len čo prejdem level rýchlejšie, zapne sa poistka. Ak niekto skutočne vraždí, práve som spustila odpočítavanie na náloži v poslednej miestnosti.“

Filip sa na ňu uprene zadíval.

„Pravdu, Rebeka. Odkiaľ viete o náloži v poslednej miestnosti? Koľko máme času?“

„Sedemdesiatdva hodín.“

„Aké máme možnosti?“

„Vyriešiť zostávajúce úlohy včas.“

„Nejde to inak?“

„Nie. Ak sa budem chcieť niečomu vyhnúť, nálož exploduje.“

Filip ju vzal za lakeť a odviedol vedľa do miestnosti, kde zostali iba sami dvaja.

„Dobre. A teraz chcem počuť všetko. Od začiatku.“

Rebeka zalapala po dychu. Filip z nej nespúšťal oči.

„Rebeka. Hrozí vám dvadsaťpäť rokov až doživotie. Naozaj chcete, aby vaša dcéra vyrastala bez matky a bez otca?“

Rebeke sa tlačili slzy do očí. Nevedela, ako zo situácie von, a tak sa len uprene dívala na Filipa. Ten sa pokúšal prísť na to, čo sa mu snaží povedať alebo nepovedať. Nakoniec si vzdychol a prehrabol si vlasy.

„Fajn. Vy mi tvrdíte, že ste hru ponúkli počítačovej spoločnosti, ktorá ju od vás kúpila.“

„Áno.“

„Naozaj netušíte, kto by chcel zneužiť vašu hru?“

„Mohol to byť ktokoľvek z tej spoločnosti, kto k nej mal prístup.“

„Fajn. A vás vždy niekto kontaktuje kvôli úpravám. Kto? Ako vás kontaktujú?“

„Zo zabezpečeného servera mi príde správa s inštrukciami.“

„Naši technici budú potrebovať tie správy. Aj vaše prihlasovacie údaje. Bastian o tom vie, však?“

Filip nasadol do auta a smeroval do Virtual World Company. Bola to obrovská budova, pred ktorou bola fontána a park.

„Pán Simon! Na slovíčko.“

Oslovil niekto Filipa, keď prechádzal okolo fontány. Filip mal už-už na jazyku, že sa ponáhľa, keď si uvedomil, že ten niekto ho oslovil jeho priezviskom. A navyše ten hlas dôverne poznal. Bol to Bast.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa ho Filip.

„Čakám na teba. Ako sa má Beky?“

„Pomáha nám. Ako si vedel, že sem pôjdem?“

„Pretože poznám svoju ženu.“

„Prečo si zmizol? Ale teraz potrebujeme nájsť ten posledný sklad.“

„V tej spoločnosti o nej nič nevedia a žiadny posledný sklad neexistuje.“

„Ako to myslíš? Čo si zistil?! Je to tvoja žena. To ona spustila hru a ťahá nás teraz za nos. Prišiel si na to. Preto si odišiel. Preto sa nechceš zúčastniť vyšetrovania. Bast, povedz mi, čo vieš. Pomôžeme jej. Prečo mi neveríš?“

„To len ťažko. Filip, čo ti povedala?“

„Že vytvorila hru a predala ju VWC a nič viac o tom nevie. Iba ju občas žiadajú o úpravy.“

Bast sa trpko pousmial a pokrútil hlavou.

„Čo iné ti vlastne mohla povedať.“

„Čo mi povieš ty?“

„Obávam sa, že nemôžem nič iné.“

„Bast, zbláznil si sa?“

„Filip, poznám ťa. Nemôžem ti nič povedať. Budeš na to musieť prísť sám a dúfam, že potom pochopíš, prečo to všetko.“

„Bast, nerozumiem ti. Prečo si ju posielal za mnou?“

„Aby si sa o ňu postaral. Si jediný, komu verím.“

„Je to ona?“

Bastian však mlčal.

„Bast. Zostáva sedemdesiatdva hodín. Povedz mi pravdu.“

„Akých sedemdesiatdva hodín?!“

„Sedemdesiatdva hodín a nálož exploduje. Vraj sa spustila poistka, keď prešla sedemnásty zámok.“

„Kde je teraz?“

„U nás. So Sabinou riešia ďalšie úlohy.“

Sebastian sa bezradne a zúfalo díval na Filipa, až sa takmer rozplakal. Nakoniec to však predýchal a začal pomaly hovoriť. No v očiach mu zostal smútok a bolesť.

„Hm... dobre. Ako jej bolo, keď si odchádzal?“

„Myslím, že od rána to s ňou nebolo najlepšie. Vzala si nejaké lieky, čo mala v kabelke. Myslím, že proti bolesti.“

„Ten špinavý bastard!“ zanadával Bast. „Filip, musíš to zastaviť. Ako si na to prišiel? Ako si zistil, že ona je autorkou tej hry?“

„Našiel som jej diplomovú prácu.“

„Dobre. Skús sa obrátiť na vedúceho jej diplomovej práce. To je všetko, čo ti môžem povedať. Teraz už musím ísť.“

„Čo máš v pláne?“

„Uvidíš. Ale vlastne budem potrebovať tvoju pomoc ako policajného vyšetrovateľa.“

„Takže polícia...“

„Áno. Musí to skončiť.“

„Desíš ma. Máš zasa ten svoj divoký výraz v očiach.“

„Ver mi,“ povedal odhodlane Bast a zmizol v dave.

Filip sa vrátil späť do hotela, kde Rebeka a Sabina pracovali na ďalšej úlohe.

„Rebeka, môžem s vami na chvíľu hovoriť?“

Zvážnela a šla s ním do jeho pracovne. Filip zatvoril dvere a ponúkol jej miesto. Sám si sadol oproti nej. Obaja sa na seba dívali s vážnou tvárou, až napokon Filip prelomil ticho.

„O tej hre vo VWC nič nevedeli. Čo ma neprekvapuje, keďže ju zrejme niekto odtiaľ zneužil. Ale stretol som Bastiana.“

„Je v poriadku?“

„Áno, je. Rebeka, viete, kto je, alebo skôr kto bol váš manžel?“

Bez slova mu prikývla. Filip sa oprel o operadlo svojej stoličky a mlčky ju sledoval.

„Doriešte tie úlohy so Sabinou, prosím.“

Toto od neho nečakala a zostala sedieť s prekvapeným výrazom.

„Prosím,“ zopakoval Filip.

Vyšla von a pridala sa k Sabine. Tá sa jej na nič nepýtala a pokračovali v práci.

Filip sedel sám v pracovni a díval sa do prázdna. Z myšlienok ho vytrhol telefón. Prišla mu správa od Sebastiana.

Večer sa uvidíme. Prídem k tebe. Rád by som ich znovu videl.

Filipovi to stále nedávalo zmysel. Rebeka bola za hrou, ale kto zneužil jej hru? Kto skutočne vraždil? Kto tých ľudí uniesol? A ako? Bastian ho nasmeroval za vedúcim jej diplomovky, no nechcel mu nič viac povedať. A navyše, prečo sa Rebeka dnes cítila o niečo horšie než zvyčajne? A čo mal Bast v pláne? Dôkazy zmizli v rozhádzanom dome. Poslal svoju ženu za ním. Nijako to nedávalo zmysel.

Vyšiel von a zavolal Sabinu dnu.

„Sabina, pozrel sa niekto od nás na to, ako sa tí ľudia vôbec dostali do tých opustených skladov a na nemocničné lôžka?“

„Robil na tom Patrik, ale odkedy sme tu, som s ním nehovorila. Zavolám mu.“

Filip jej prikývol a počkal, kým mu zavolá.

„Ahoj, Patrik, som s Filipom. Máš niečo nové ohľadom obetí? Ako sa tam vôbec dostali? Nejaká spojitosť?“

„Ahojte. Pokúšal som sa nájsť niečo spoločné, okrem toho, že to boli väčšinou ľudia vo vedúcich pozíciách. Všetci boli krátko predtým v nemocnici. Konkrétne v nemocnici sv. Lukáša. Vzhľadom na nemocničné lôžka som im zavolal a spýtal sa, či im v nedávnom čase nezmizli nejaké lôžka. Hádajte čo. Zvyčajne raz za rok sa lôžka vymieňajú. Postupne. Nie naraz všetky. Majú na to svoj systém, nebudem vás s tým zaťažovať. Staré lôžka sa vo väčšine prípadov odvážajú preč a likvidujú. Tie lepšie sa ponúkajú hospicom, no pár si necháva nemocnica. Majú to na starosti určití ľudia a podľa všetkého iba oni presne vedia, koľko lôžok sa odviezlo a koľko si nemocnica ponechala. Keď budem mať zoznam, pošlem vám ho a začnem ich obvolávať alebo sa zastavím rovno v nemocnici, ak pre mňa nemáte nič iné.“

„Dobrá práca, Patrik. Veľmi si nám pomohol. Našli sme dodávateľa lôžok. Predpokladám, že zvyšok tímu je tiež prepojený s nemocnicou.“

„Čo vedúci diplomovky?“ spýtala sa Sabina.

„Patrik, môžeš nám zistiť vedúceho diplomovky Rebeky Lenzovej?“

„Ak mi dáte univerzitu, tak by to nemal byť problém, ale nemôžete sa spýtať rovno jej?“

Filip si prehrabol vlasy.

„Patrik, keby si nebol taký geniálny, tak ťa vyhodím za to, aký si neznesiteľný, keď máš pravdu a ešte k tomu mi povieš, že mám všetko, čo potrebujem, priamo pod nosom. Sústreď sa na nemocnicu. Už ťa nebudem otravovať s hlúposťami.“

„Filip, stačí, ak sa trochu viac vyspíš. Sabina, ty by si naňho mala dozerať. Alebo aj ty máš spánkový deficit?“

„Nechaj náš spánkový deficit na nás. Ty máš práce viac než dosť. Maj sa, Patrik,“ povedala a položila telefón.

„Ideš za ňou ty alebo ja?“ spýtala sa Filipa.

„Idem ja.“

Filip sa zdvihol zo stoličky a namieril si to do malej kuchynky, kde urobil dve kávy, a potom sa pobral za Rebekou.

„Môžete na chvíľu?“

Rebeka ho nasledovala a vďačne si vzala kávu.

„Bastian mi povedal, aby som sa zameral na ve…“

Zastavil sa uprostred slova, pretože Rebeka sa naňho dívala tak vystrašene, až si myslel, že sa znova rozplače. Prekrížila si ruky na hrudi do písmena X.

Filip sa v tom momente prestal pýtať a zaviedol ju späť k Sabine a úlohám. To znamenie veľmi dobre poznal. Používali ho všetci, ktorí kedy na projekte pracovali, a znamenalo, že ide o kompromitujúcu informáciu a jej prezradenie by mohlo odhaliť ich krytie.

Potom zdvihol telefón a zavolal Patrikovi.

„Zisti mi vedúceho tej diplomovky. Kempenského univerzita. A zisti mi o ňom, čo sa dá.“

Patrik mu nestihol ani odpovedať a Filip položil.

„Do čerta, Sebastian, do čoho si sa to namočil? A ešte k tomu aj tvoja žena… Kto všetko je za tým?“

Mrmlal si sám pre seba Filip a priam bezradne sa díval na tabuľu s informáciami. Alebo skôr nezodpovedanými otázkami. Sabina prišla za ním.

„Čo sa stalo? Vieme niečo viac?“

Filip iba pokrútil hlavou.

„Vieme, že Rebeka vytvorila hru, niekto ju zneužil a Rebeku žiada o úpravy a komunikáciu s nami. Kto a ako ju k tomu donútil? Sebastian sa to dozvedel. Predpokladám, že sám rozbehol vlastné pátranie a na niečo prišiel, preto poslal Rebeku za mnou. Zrejme to chce vyriešiť po svojom. Vieme, že Rebeka v tom nie je sama. Niekto z nemocnice sv. Lukáša vynáša lôžka a je dosť pravdepodobné, že aj pacientov, pretože každá z obetí bola krátko pred útokom v nemocnici. Neviem, prečo sme sa na to nepozreli skôr. Niekto zrejme využíva nemocničný personál ako dodávateľa informácií, materiálu, liekov a obetí. Nebude to len jeden človek. Ale prečo by niekto súhlasil? Rebeka povedala, že to nie je o peniazoch. Možno nie pre ňu. Možno niekto iný súhlasil s finančným ohodnotením. Alebo ich niekto vydiera, prípadne manipuluje.“

„Chceš preveriť celý nemocničný personál?“

Filip si prehrabol vlasy.

„Obávam sa, že nebudeme mať na výber. No nemáme príliš veľa času. Hra sa blíži ku koncu. Môže sa stať, že všetci, ktorí v tom majú prsty, niekam zmiznú. Volal som Patrikovi, aby sa pozrel na toho vedúceho diplomovky.“

Filip sa vrátil domov až večer, kde naňho čakalo ďalšie prekvapenie. Prišiel k nim Bast. To, ako sa zvítal so svojou ženou, mu takmer vyrazilo dych. Už nič nedávalo zmysel. Najskôr si myslel, že ju chce usvedčiť, a preto ju poslal za ním. A preto od nej odišiel. Ale keď videl, ako ju objal a pobozkal takmer so slzami v očiach, Filip bol úplne zmätený.

Jediný, kto sa o dianie okolo nestaral, bol Filipov pes, ktorého cudzie návštevy vôbec nevyvádzali z miery a pokojne ležal na svojom koberčeku v kúte obývačky.

Po večeri to Filip nevydržal a chcel od nich počuť vysvetlenie.

„Dobre, vy dvaja. A teraz chcem pravdu."

Rebeku to vystrašilo, no Sebastiana to neprekvapilo a pozrel na Filipa ľadovým pohľadom.

„Niekedy je veľkou nevýhodou, že ma tak dobre poznáš, ale nedes mi ženu, Filip. Čo keby sme si dali v obývačke kávu?"

Sebastian s Rebekou sa na seba zahľadeli a vyzeralo to, akoby si navzájom čítali myšlienky. Filip ich nechal a šiel do kuchyne pripraviť kávu. Vedel, že ak o ňu takto Bast požiadal, čaká ich ešte dlhý večer. Kráska sa presunula k Bastovým nohám a Rebeka šla za Filipom.

„Môžem vám pomôcť?" spýtala sa ho.

„Ďakujem. To je milé. Je vám už lepšie? Ráno ste sa nezdali v poriadku."

„Viete, kto som, a predsa si o mňa robíte starosti? Ste zvláštny, Filip."

Filip sa otočil tvárou k nej, pozrel jej priamo do očí a trochu sa pousmial.

„Poďme do tej obývačky."

Iba mu prikývla a šli do izby. Rebeka si sadla vedľa Bastiana, ktorý ju chytil za ruku. Zvierala mu ju tak pevne, až jej beleli hánky.

„Tak, počúvam," ozval sa Filip a sledoval ich.

„V poslednom čase sa okolo nášho domu obšmietali divní ľudia, preto som nechal Rebeke číslo. Zrejme niekto z nich prepadol náš dom a prevrátil ho naruby. Netuším, čo hľadali alebo čo chceli, ale pokiaľ ste už skončili s pátraním, bol by som rád, keby sme sa mohli nasťahovať späť."

Filip nemohol uveriť vlastným ušiam a iba civel na Basta.

„Bastian, uvedomuješ si, že podozrievam tvoju ženu z vraždy? Čakal som, že mi povieš niečo iné."

Bast sa rozosmial.

„Moju ženu? Tá by neublížila ani muche.“

Filip absolútne nechápal, čo sa mu Bast snaží povedať.

„Keď som ti volal, aby som sa ťa spýtal, či je v poriadku, myslel som si, že žartuješ,“ pokračoval Bast.

Filip si prehrabol vlasy a kapitulovane si vzdychol.

„Rebeka, je mi to ľúto, ale len čo otvoríte posledný zámok, budem vás musieť zatknúť. Takže nám zostáva asi šesťdesiat hodín.“

„Už iba šesťdesiat?“ potichu sa Bastian spýtal Rebeky.

Tá mu iba prikývla. Bol biely ako stena a Filip v jeho očiach uvidel rovnaký žiaľ ako ráno. Utrel si oči a roztrasene sa nahol k svojej žene a začal ju bozkávať.

„Ale no tak! To nemyslíte vážne,“ ozval sa Filip, keď videl, že Bast nemá v pláne prestať.

„Bast, naozaj…“ zašepkala Rebeka.

„Veríš mi?“ spýtal sa jej Bast.

Prikývla mu, hoci nevedela, čo chce urobiť. Povytiahol jej tričko.

Filip beznádejne pozrel na Krásku.

„Tak poď, necháme ich.“

Bast sa však natiahol rukou po Filipovi, aby ho zastavil, a naznačil mu, aby bol ticho. Filip naňho nechápavo pozrel. Bast ukázal na jej chrbát. Na Rebekinej chrbtici bola jazva. Bast jej stiahol tričko späť a objal ju okolo ramien. Rebeka trochu zahanbene pozrela na Filipa. Bast jej dal pusu na čelo, potiahol Filipa do kuchyne a zatvoril dvere. Kráska si položila hlavu na Rebekine kolená a nechala sa škrabať za ušami.

Skôr ako Bast začal hovoriť, pustil vodu.

„Ráno si musela vziať lieky práve kvôli tej jazve. Je pod ňou malý implantát, prostredníctvom ktorého niekto sleduje a ovláda Rebekin život už deväť rokov a môže ju kedykoľvek zabiť. Všetko počuje.“

„Prečo si jej ho nevybral? Si predsa lekár.“

„Nemôžem sa ho dotknúť. Ak to urobím, vyšle elektrický výboj a zabije ju. Sme v slepej uličke. Preto som ju nasmeroval na teba. A keď si mi ráno povedal o tých sedemdesiatich dvoch hodinách…“

„Vie, kto jej to urobil?“

„Vedúci diplomovky.“

Rebeka zaklopala na dvere a vošla dnu s Filipovým telefónom.

„Myslím, že je to Sabina,“ povedala a podala mu zvoniaci telefón.

„Potrebujem Rebeku. Zablokovalo sa to. Nestihnem včas prejsť ďalší level.“

Filipovi skoro vypadol mobil z ruky. Bez slova sa otočil k Rebeke a podal jej ho. Potom sa odvrátil a vystrašene si, celý bledý, prehrabol vlasy.

„Áno?“ ozvala sa Rebeka.

„To ste vy. Super. Neviem, čo sa stalo. Zablokovalo sa mi to. Som na dvadsiatom treťom zámku a neviem sa pohnúť. Nijako ma to nechce pustiť ďalej.“

„Musíte požiadať správcu o heslo. Inak to nepôjde.“

„A to ste vy, nie?“

„Bohužiaľ, toto nie.“

„Filip, môžem použiť tvoju pevnú linku?“ spýtal sa Bastian.

„Áno. Samozrejme.“

„Vďaka.“

Rebeka sa medzitým rozlúčila so Sabinou. Filip nevedel, čo povedať. Rebeka mu podala späť telefón a odišla za Ninkou.

Všetci sa opäť stretli až ráno. Hneď ako ich uvidel, vedel, že majú niečo v pláne. Poznal Basta a vedel, čo znamená výraz v jeho očiach. Vedel aj to, že ho nezastaví.

„Filip, dokážeš sa pol dňa postarať o dieťa?“ spýtal sa ho Bast a Rebeka mu podala Ninku do rúk.

Nestihol ani protestovať a už ju držal v náručí. Bast ho ešte stihol upozorniť, aby bol ticho. Vytiahol striekačku a vzal Rebekinu ruku. Chvíľu sa na seba zadívali a ona mu zľahka prikývla. Potom jej vpichol obsah striekačky do žily.

„Fajn. Ja musím ísť. Uvidíme sa u teba v práci,“ povedal Sebastian, držiac už trochu omámenú Rebeku, a ponáhľal sa preč.

Filipovi nezostalo nič iné, len sa im uhnúť z cesty a postarať sa o Ninu.

„Kde je Rebeka?“ spýtala sa ho Sabina, keď ho uvidela s Ninkou na rukách.

„Ty tu aj spávaš? Obávam sa, že dnes nepríde. A keď ti mám pravdu povedať, netuším, kde je. Niekde s Bastianom. Už niekto vypátral vedúceho jej diplomovky?“

„Zatiaľ nie. S Bastianom? Myslela som si, že ju podozrievaš, a teraz ju len tak necháš odísť s Bastianom?“

„Obávam sa, že som nemal veľmi na výber. Dúfam, že sa čoskoro ukáže a povie nám viac.“

Vzal telefón a volal na stanicu, aby poslali ľudí na Kempenského univerzitu a poprosili docenta Melinu o pomoc. Sám sa pobral na stanicu, aby sa s ním mohol stretnúť.

„Filip, kam si sa stratil? Pracuješ teraz pre národnú bezpečnosť? Pátrali sme po tom chlapíkovi. Poviem ti, je to riadne záhadný človek.“

„Ďakujem, Patrik. Šiel už niekto po toho Melinu?“

„Áno. O chvíľu by tu mali byť.“

„Vďaka. Budem u seba.“

Po chvíli mu zaklopali na dvere a oznámili, že Melina sedí vo vyšetrovacej miestnosti.

„Dobrý deň, pán docent. Som rád, že ste prišli. Som Filip Simon a vyšetrujem zmiznutie manžela Rebeky Lenzovej, no pri pátraní sme narazili na niekoľko nových skutočností. Možno ju poznáte skôr pod menom Rebeka Prisková,“ povedal mu Filip a položil pred neho jej fotku.

„Áno. Spomínam si na ňu. Ako vám viem pomôcť?“

„Čo o nej viete?“

„Študovala u nás na fakulte matematiku, ale je to už pár rokov. Písala pod mojím vedením diplomovú prácu a pracovala na projekte, ktorý jej mal pomôcť v budúcom zamestnaní.“

„O čo v tom projekte šlo?“

„Vytvorila počítačovú hru. Poviem vám, to dievča malo neuveriteľné vedomosti a cit pre detail. Vyhrala sa s každým kúsočkom skladačky, až vytvorila neuveriteľný komplex. Je to hra pre intelektuálov a dá sa hrať roky.“

„Spustila niekedy tú hru? Alebo ju predala nejakej spoločnosti?“

„Chcela ju predať VWC, ale odmietli ju. Nakoniec sme ju zavesili na server a tam funguje už roky.“

„Ako reagovala na to, že ju vo VWC odmietli?“

„Bola sklamaná.“

„Myslíte si, že by bola schopná pomstiť sa?“

„To neviem. Keď sme to spustili, viac sme sa o VWC nerozprávali.“

„Vy ste správcom hry?“

„Áno.“

„Žiadali ste niekedy Rebeku o úpravy?“

„Áno. Hru treba často upravovať, prispôsobiť a niekedy na čas zastaviť.“

„Stretli ste sa v poslednom čase s Rebekou?“

„Nie. Komunikujeme výhradne cez internet.“

„Vo vašich záznamoch je, že pracujete vo výskume. O čo konkrétne ide?“

„Pracujeme na vývoji mikročipov s využitím nanotechnológie, ktoré by mali pomôcť ľuďom po nehodách obnoviť ich pohybový aparát. Teda umožnili by im napríklad znova chodiť.“

„Darí sa vám?“

„Áno. Dosiahli sme už zopár úspechov.“

„Kto sa ešte podieľa na tomto projekte?“

„Je to tím vedcov z rôznych oblastí. Matematici, fyzici, chemici, medici, biológovia, farmaceuti.“

„Robili ste niekedy nejaký pokus aj s ľuďmi?“

„Áno. Práve preto máme v tíme lekárov.“

„Zúčastnila sa týchto testov niekedy aj Rebeka?“

„Áno. Ja som pomáhal jej, ona mne. Kam tým smerujete?“

Vtom však niekto zaklopal na dvere. Bol to Filipov kolega.

„Prepáčte, že vás ruším, ale máš telefón. Volá Sabina. Vraj je to naliehavé.“

„Ospravedlňte ma, prosím. Musím to vziať,“ povedal Filip Melinovi a odišiel z miestnosti.

„Áno, Sabina?“

„Prešla som ďalší zámok, ale volal Bastian. Rebeka... zomrela. Je mi to ľúto. Neviem, čo sa stalo. Nič viac mi nepovedal.“

„Čože?! Vďaka...“

„Filip sa vrátil späť za Melinom.

„Sledujeme vašu hru, pretože je predmetom vyšetrovania. Zomrelo kvôli nej niekoľko ľudí. Mali sme podozrenie, že za tým všetkým je práve Rebeka.“

„Čože? Rebeka, že by vraždila? To snáď nie.“

„Dostali sme práve hlásenie, že niekto prešiel ďalší level, no zároveň prišla správa z nemocnice, že Rebeka Lenzová zomrela.“

„Ako to?!“

„Nič konkrétne nám zatiaľ nepovedali. Múdrejší budeme po pitve.“

„Nie, to nie je možné. Ak niekto prešiel level, nemohla zomrieť. To nedáva zmysel.“

„Čo nedáva zmysel, pán Melina?“

„Ste si istý, že je to ona?“

„Áno. Podľa všetkého jej zlyhalo srdce,“ povedal Filip akoby bezstarostne a odišiel.

Nechal pána docenta samého. Ten zostal sedieť ako obarený a stále dookola opakoval, že to nedáva zmysel. Triasol sa na celom tele a miestami ho oblieval pot.

Filip ho tam nechal asi pätnásť minút samého a potom sa k nemu vrátil.

„Nechcete mi niečo povedať, pán docent?“

„Ak niekto prešiel level, nemohla zomrieť.“

„Prepáčte, ale ja vám nerozumiem. Ako to spolu súvisí?“

Melina však mlčal.

„Pán docent, ako to súvisí so smrťou Rebeky Lenzovej?“

„Chcem právnika.“

„Z ničoho som vás neobvinil. Prečo chcete právnika? Cítite sa vinný z niečoho?“

„Ja som to nebol. Prisahám.“

„Čo ste neboli vy? Obávam sa, že netuším, o čom hovoríte, pán docent.“

„Ja som nezabil Rebeku. Nebol som to. Sedel som predsa tu, s vami.“

„Prečo by ste mali zabiť Rebeku Lenzovú, pán Melina?“

Ten mu však neodpovedal. Filip sa nad neho postavil a začal.

„Asi preto, že ste ju deväť rokov vydierali kvôli hre. Vôbec ste ju neponúkli vo VWC, ale zavesili ste ju na policajný server a spustili. Na začiatku ste zabili pár ľudí a keď Rebeka nechcela pokračovať, stala sa jedným z vašich pokusov. Implantovali ste jej čip, aby ste vedeli, čo robí, mohli ju ovládať a vyhrážať sa jej. A nakoniec by ste sa jej zbavili.“

„To nie! Ten čip by som deaktivoval. Ale nemohol by som jej to povedať. Udala by ma.“

„Ďakujem. To je všetko, čo som chcel počuť. Len škoda, že pre Rebeku je už neskoro.“

Filip odišiel. Kolegom povedal, aby Melinu zatkli, a vrátil sa do hotela za Sabinou. Tam už bol aj Sebastian.

„Máme ho. Veľmi ma to mrzí, Bast.“

Prikývol. Nezdalo sa, že by smútil. Bol skôr nervózny.

„Ešte nie je koniec. Rebeka je v tých najlepších rukách. Dostanú ju z toho.“

Filip naňho nechápavo pozrel.

„Bast, vysvetlíš mi už konečne, o čo tu išlo? A začni od začiatku, prosím.“

„Dobre. Keď som odišiel z projektu, zamestnal som sa na univerzite ako poradca pre nováčikov na medicíne. Rebeka bola jednou z nich. Bola zvláštna. Veľmi inteligentná, ale stále sa zdala smutná, akoby s ňou niečo nebolo v poriadku. Bola skôr utiahnutá a bojazlivá. Nikdy nechcela povedať, čo sa s ňou deje. Ani keď sme spolu chodili, dokonca ani po svadbe mi toho nechcela veľa povedať. O všetkých svojich úzkostných stavoch a často zrejme aj fyzickej bolesti mlčala a keď som sa jej spýtal na jazvu, vždy ma odbila neurčitou odpoveďou. Až keď sme prišli o dieťa, začala niečo naznačovať. S pravdou vyšla, keď sa jej jazva zapálila a musela brať poriadne silné antibiotiká takmer dva týždne.“

„Takže ako dlho si to vedel?“

„Asi dva roky. Ale keď sme zistili, že je znova tehotná, nechcel som nič riskovať a počkal som.“

„Ale my stále nevieme, čo sa vlastne stalo,“ ozval sa jeden z vedcov.

„Rebeku vydieral jej vedúci diplomovky z vysokej školy, kde vytvorila počítačovú hru. Zneužil jej hru a z nej urobil jedného z ‚dobrovoľníkov‘ na pokusoch s mikročipmi. Ten jej implantovali. Naviazal sa na jej parasympatický nervový systém a on ho vedel ovládať a v podstate ju zabiť, kedykoľvek by chcel. Prípadne jej spôsobiť nepríjemnú bolesť.“

„Čo si jej ráno urobil?“

„Musel som ju toho zbaviť.“

Vtom mu prišla správa.

„Z najhoršieho je vonku. Musím ísť. Majte sa. Rád som ťa opäť videl, Filip, a ďakujem. Za všetko. Sabina.“

Sebastian sa s nimi rozlúčil a už ho nebolo.

„Prečo to urobil? Myslím Melina. Nejako tomu nerozumiem.“

„Melina mal v minulosti veľmi zlé skúsenosti s políciou a trpel rôznymi komplexmi. Keď Rebeka prišla s projektom, videl to ako šancu pomstiť sa a dokázať, že je inteligentnejší než my. A treba povedať, že sa mu to dlho darilo iba kvôli Rebeke, ktorú držal v hrsti. Neviem, ako by to dopadlo, keby nestretla Sebastiana. Bolo to vážne šťastie, že si ju všimol a že pracoval na projekte. Ale my dvaja si ešte musíme niečo vybaviť.“

„Nerozumiem,“ zarazene sa spýtala Sabina.

„Čo všetko si o mne zistila?“

„Á, tak toto si myslel.“

„Áno, toto som myslel. Poďme, vysyp to.“

„Nemusíš vedieť vždy všetko.“

„Sabina!“

„Maj sa, Filip. Musím ísť. Rasťo ma čaká,“ povedala, keď vychádzala z jeho kancelárie, a pustila dvere.

Filip len pokrútil hlavou, oprel sa o operadlo stoličky, prehrabol si vlasy a pousmial sa.

V tom mu pohľad padol na tabuľu s informáciami.

„Do čerta!“

Okamžite zavolal Patrikovi.

„Našiel si ďalších, ktorí mohli Melinovi pomáhať? Nemocničný personál, šofér sanitky, ktokoľvek. Pravdepodobne nikto z nich nemá informácie o ostatných. A navyše nevieme, ako s nimi Melina komunikoval. Možno majú pokyny zadané vopred a ak ich ovláda rovnako ako Rebeku, nebudú riskovať. A my budeme mať na stole ďalšie vraždy.“

„Pozriem sa. Kto všetko sa podieľal na Melinovom projekte a jeho pokusoch na ľuďoch. To sú pravdepodobne ďalšie obete jeho manipulácie.“

„Patrik, opatrne. Nevieme, s čím máme dočinenia. Ja pôjdem za Melinom a pokúsim sa z neho vytiahnuť viac. Voláme si.“

Patrik sa vrátil k počítaču a telefónu a pokúšal sa nájsť ďalších účastníkov pokusu. Filip si vzal sako a ponáhľal sa späť na policajnú stanicu za Melinom.

Nechal ho vytiahnuť z cely a zaviesť do vypočúvacej miestnosti, kde po jeho boku sedel právnik.

„Ako inak,“ povedal Filip, keď ho uvidel. „Pán docent, pokiaľ si to nechcete ešte zhoršiť, radil by som vám, aby ste spolupracovali. Váš právnik vám určite odporučí to isté. Kto boli

ďalší dobrovoľníci vo vašom pokuse s čipmi? Ako s nimi komunikujete? Určite nechcete, aby došlo k ďalším vraždám bez vášho vedomia a aby za nimi polícia opäť našla vaše meno.“

Melina mlčal a uprene sa díval na Filipa. Po chvíli sa však zákerne pousmial.

„Nikdy ich všetkých nenájdete. Okrem toho, spínače majú časovač. Tik-tak, detektív. Tik-tak.

Filip udrel rukou do stola a vyšiel von.

„Patrik! Okamžite pošli tím do Melinovho bytu!“ zakričal a hneď niekomu volal.

„Sebastian, potrebujem vedieť, ako Melina komunikoval s Rebekou a čo všetko vieš o tom experimente s čipmi. Možno nám tu behajú stovky ľudí podobne manipulovaných ako Rebeka. Je to deväť rokov. Ten bastard mal dosť času zmanipulovať pol mesta. Môžeme tu mať vraždy ešte ďalších desať rokov. Melina povedal, že každý spínač má časovač. Tiež by som potreboval tvoj aj Rebekin telefón a počítač.“

„Posielal jej kódované správy. Niekedy na mail, inokedy jej prišla správa na telefón. Čo sa týka časovača, každý čip má pravdepodobne poistku, rovnako ako Rebekin. Tie nastavil Melina pri implantovaní. Aspoň predpokladám. Rebekin sa zapol, keď ste prešli level rýchlejšie.“

„Ako to vedela? Netuším, či sa jej niečo ukázalo na monitore.“

„Pravdepodobne to cítila. Netuším, ako vedela, čo to znamená a koľko má času.“

„Predpokladám, že každý čip má svoj vlastný spúšťač poistky.“

„Obávam sa, že áno.“

„Ako ste to s Rebekou zastavili?“

„To nie je jednoduché a je to riskantné. Čip sa deaktivuje a doslova odpojí od nervového systému iba vtedy, ak telo nevykazuje takmer žiadne známky života.“

Filip si bezradne prehrabol vlasy.

„Musíme dostať do správ, že sme chytili Melinu, a upozorniť verejnosť. Všetkých, ktorí sa zúčastnili akýchkoľvek experimentov pod jeho vedením za posledných minimálne deväť rokov. Musia vyhľadať lekársku pomoc. Môžeš vytvoriť nejakú lekársku správu, ktorú pošleme do nemocníc, aby vedeli, čo robiť, ak sa objaví takýto pacient?“

„Hneď začnem a pošlem ti to. Zavolám ľuďom, ktorí majú naše laptopy a správy, nech ti ich prinesú. Bál som sa, že Melina niekoho pošle k nám domov. Preto som poslal Rebeku s malou preč a svojich ľudí, aby vzali, čo treba, a nechali ti prsteň. Predpokladám, že Melinovi ľudia prišli hneď potom.“

Patrik mu zaklopal na dvere.

„Šéf, naši ľudia sú v Melinovom byte, ale veľa toho nenašli. Záznamy sú kódované a na zariadenia sa musia pozrieť u nás v labáku.“

„Ďakujem, Patrik. Dobrá práca.“

Potom znova zdvihol telefón a zavolal Sabine.

„Potrebujem ťa naspäť.“

„Idem.“

O hodinu neskôr boli okolo Filipa okrem jeho tímu aj technici a tlačová hovorkyňa.

„Ako to vyzerá?“

„Médiá sú informované, správu sme rozšírili aj po sociálnych sieťach. Dúfajme, že verejnosť nám pomôže doplniť chýbajúce kúsky skladačky.“

„Nám sa podarilo deaktivovať všetky zariadenia, ktoré sa našli v byte, ale nemôžeme zaručiť, ako to ovplyvnilo samotné čipy. Čo sa týka poznámok a spisov, na to budeme potrebovať trochu viac času. Jednotlivé záznamy ani nemáme s čím porovnať alebo ich priradiť ku konkrétnym osobám, kým nemáme zoznam všetkých, ktorí sa na výskume podieľali. Či už ako vedci, alebo samotní dobrovoľníci,“ povedal jeden z technikov.

„Sebastianovu správu som poslala do všetkých nemocníc a zdravotníckych zariadení v meste a do nemocníc v okolí,“ dodala Sabina.

Filip im prikývol.

„Ďakujem za vašu pohotovú reakciu.“

Prešlo niekoľko dní. Melina bol vo väzbe a čakal na súd. Niekoľko ľudí sa prihlásilo v nemocniciach, no zatiaľ sa im nepodarilo presne identifikovať, koľko ľudí bolo pod Melinovým vplyvom. Ticho, ktoré nastalo, Filipa priam desilo. Prípad bol v podstate uzavretý, Rebeka bola v poriadku a Bastian sa postaral o to, aby aj po prepustení z nemocnice zostala pod jeho lekárskym dohľadom.

Filip sa ešte raz smutne zadíval na tabuľu. Pomaly zložil fotografie a zmazal poznámky. Všetko starostlivo uložil do krabice a odniesol do archívu.

Nikdy sa však s istotou nedozvie, či sa mu podarilo zachrániť všetkých, ktorých kedy Melina ohrozoval, a či sa niektorá z poistiek predsa len neaktivovala…

Tik-tak, detektív. Tik-tak…